

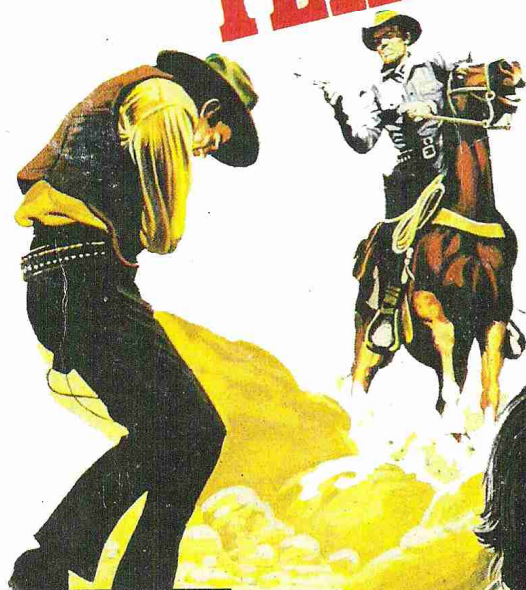
**DŽEK
GLEJD**

**BROJ
108**

ŠEUN

**CENA
700 DINARA
EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

TORNADO NAD TEKSASOM

8 600125 013873

★ **SEJN** ★

BROJ 100

DŽEK SLEJD

TORNADO NAD TEKSASOM

NIŠRO FORUM·OOUR MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA
SEJN
Broj 108

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
TORNADO ABOVE TEXAS

Recenzija
Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija
Zoran VELIKIĆ

Lektor
Olivera ŠIJACKI

Tehnički urednik
Valerija ŠREDER

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:
Marija KEČKEŠ
Marija BURANJI

Štampa 4. V 1988.
Tržište 16. V 1988.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OUR MARKETPRINT, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ. Urednik: Zorka CIRIĆ. Naslov originala: Jack Slade — TORNADO ABOVE TEXAS.

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 83 ATS; Australija 9,5 AUD; Francuska 40 FRF; Švedska 42 SEK; SR Nemačka 13 DEM; Švajcarska 9,5 CHF; SAD 7 USD. Uplate slati na devizni račun: Vojvodanska banka, Osnovna banka Novi Sad 65700-620-1089 „Forum” Novi Sad, uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Sejn”.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Postojala su dva razloga zbog kojih se Šejn uputio za Galverston.

Prvi je bio Lu Planket.

Planket je bio mulat, i to jedan od onih koji su od oba svojih roditelja nasledili samo njihove najlošije osobine.

Prošlo je već više od petnaest godina otkako je Teksas zajedno sa ostalim državama Juga bio poražen u građanskom ratu. Razlozi zbog kojih je Jug želeo otcepljenje ležali su u tome što ove države ni pod kojim uslovima nisu želele da ukinu ropstvo. Za Lu Planketa čije je lice bilo crno poput najtamnije noći čovek bi pomislio da bi morao da bude izuzetno srećan što je Sever izašao kao pobednik iz građanskog rata, no Lu Planket se ponašao kao da taj rat uopšte nije ni vođen.

On je, naime, trgovao robljem.

Šejn naprosto nije verovao da takve stvari uopšte mogu još da postoje sve dok sopstvenim očima nije video kako su te jadnike krišom prebacivali preko moćnog Rio Grande gde su ih zatim prodavali vlasnicima rudnika, koji su se nalazili negde duboko u planinskom masivu Siera Madre.

Informacije kojima je Šejn raspolagao govornice su da se i Planket trenutno nalazio u Galverstonu gde je trebalo da preuzme sledeću isporuku crnog roblja.

Šejn koga je Sedma brigada poslala tamo sa zadatkom da najzad prekine ovu nezakonitu trgovinu ljudskim bićima bio je upoznat sa činjenicom da su se iz svih krajeva Teksasa kretali transporti roblja put Galverstona. Ti jadnici verovatno nisu ni sanjali kakva ih sudbina ovde očekuje.

Planket i njemu slični birali su takve ljude sa kojima se život surovo poigrao i koji su uglavnom već odavno izgubili gotovo svaki kontakt sa ljudima, te su im obećavali da ih u Galverstonu očekuje prilika da ipak nešto postignu u životu i da na brzinu steknu ogromno bogatstvo.

Od jednog pratioca tih transporta Šejn je saznao da je ovoga puta bilo predviđeno da se svi pristigli robovi utovare na brod i da onda zajedno, a ne kao do sada krenu u malim grupama preko Rio Grande.

Sve je ukazivalo na činjenicu da je Planket postao toliko siguran u sebe da je rešio da bitno proširi posao i da u Galverston dopremi daleko veći broj nedužnih ljudi nego što je to inače činio.

Drugi razlog zbog kog se Šejn uputio za Galverston bio je taj što je pre nepune dve nedelje dobio poruku iz Nju Orleansa od jednog svog starog dobrog prijatelja.

Poruka je dolazila od izvesnog Mela Ruža koji je poreklom bio Francuz i koga Sejn pod normalnim okolnostima i nije smeo da ubraja u svoje prijatelje, pošto se radilo o najobičnijoj protuvi. Sejn je Ružu pre nekoliko meseci pomogao kada se on nalazio u zaista nezavidnoj situaciji. Tada se u Nju Orleansu pojavio izvesni Lucius P. Hajden, koji je u Sent Luisu bio poznatiji pod nadimkom „Ajkula“. Hajden, za kojim je u mnogim državama bila raspisana poternica, odmah je po svom dolasku nastojao da za sebe prigrabi svu vlast u tamosnjem podzemlju.

Sejn je bio taj koji je otkrio njegov pravi identitet i koji se odmah zatim postarao da Hajden bude ponovo vraćen u Sent Luis gde su ga za sva njegova nedela osudili na zaista smešnu kaznu zatvora u trajanju od samo pet godina.

Iz poruke koju je Sejn primio jasno se videlo da je stvar uistinu ozbiljna.

Izgledalo je kao da je opet neko pokušavao da preotme vlast Mel Ružu, koji je nakon Hajdenovog odlaska ponovo postao kralj podzemlja u Nju Orleansu.

Iako Sejnu nije bilo ni na kraj pameti da bez posebnog razloga pomaže ovakvim protivama u očuvanju stečenih pozicija rešio je da se bliže pozabavi Ružovim problemima pošto ga je dovoljno dugo poznavao, a i pošto Francuz za razliku od mnogih kriminalaca nije bio hladnokrvni ubica. Upravo iz tog razloga Sejn se i čudio kako mu je uopšte tako dugo polazilo za rukom da se odupre mnogobrojnim nasrtajima onih koji su želeli da zauzmu njegovo mesto.

Mel Ružova poruka je zvučala pomalo tajanstveno, ali ujedno i izuzetno alarmantno.

Zbog toga mu je Sejn odmah uputio pismo u kom je stajalo da se upravo sprema na put za Galverston i da Ruž tamo pošalje svog čoveka, koji će ga o svemu podrobnije izvestiti.

Nadao se da je taj čovek u međuvremenu već stigao i da će mu se kad-tad javiti u hotelu „Velasko“ gde je Sejn namera-
vao da odsedne.

Noć se već polako spuštala kada je Sejn iz vagona kompanije „Hjuston-Galverston“ pred sobom ugledao svetla grada. Dok je voz uz jednolično kloparanje prelazio preko mosta koji je spajao kopno i malo ostrvo na kom se nalazio grad, pojavile su se i ruine utvrđenja koje je general Kirbi Smit pred sam kraj građanskog rata digao u vazduh.

Kada je izašao iz voza Sejn je obuzeo neki čudan osećaj nelagodnosti. I pored već poodmakle večeri na stanici je bilo mnoštvo ljudi.

U potrazi za Lu Planketom Sejn je poslednjih nekoliko nedelja proveo u nenaseljenim predelima Teksasa tako da je kao i uvek trebalo da prođe izvesno vreme da se ponovo privikne na gradsku vrevu.

Sa kožnom putnom torbom u levoj ruci Sejn počeo sumnjati da se osvrće oko sebe, no nije primetio da ga bilo ko posmatra. Zato se laganim korakom uputio prema izlazu iz ne tako davno podignute železničke stanice. U tom trenutku se pored njega iznenada pojavio neki crnac koji se ponudio da mu ponese torbu.

Sejn je međutim samo odmahnuo glavom.

— Hotel, masa? — upitao ga je ovaj posebno, naglašavajući ono „masa” kako su crnci još od davnina pokorno nazivali svoje bele gospodare.

— Gubi se! — procedio je Šejn.

— Prokieta protuva! — promrmljao je crnac više za sepe.

Ove reči su već daleko više godile Šejnovim ušima, pošto nikada nije trpeo tu poniznost koju su crnci tako često ispoljavali.

Momak je već hteo da se okrene i da potraži drugu žrtvu, kada mu je Šejn dobacio:

— Hej, momče!

Crnac ga je najpre začuđeno pogledao, a onda mirno odvratio:

— Mislite li na mene, mister?

— A na koga drugog?

— Zelite li možda da vam obezbedim smeštaj u jednom od hotela?

— To me ne zanima, pošto već znam gde ću odsesti. Više bi me zanimala osoba koja dobro poznaje Galverston.

Na širokom, kao ugalj tamnom momkovom licu pojavio se izraz neskrivene sumnjičavosti.

— A šta ja time dobijam?

— Sve zavisi... — odvratio je Šejn. Zatim je rukom posegao u džep svoje jakne i odatle izvukao poveći smotuljak novčanica. Uzeo je jednu od deset dolara i pružio je crncu.

Ovaj je još neko vreme oklevao, a onda je munjevito zgrabio i upitao:

— Koliko njih treba za ovo da ubijem?

Šejnovo lice se razvuklo u širok osmeh dok je kratko odmahnuo glavom.

— Isto tako poznajem i skrovrta mesta gde vas šerif nikada neće pronaći, masa — promrmljao je momak ponovo poniznim glasom.

— Što mu gromova, prestani već jednom sa tim prokletim „masa”! — procedio je Šejn ljutito. — Potreban mi je čovek na koga uvek mogu da se oslonim. Neko ko neće odmah napuniti gaće kada dođe do pucnjave i kada nešto malo olova počne da leti okolinom.

Sada se i crnac tiho nasmejao.

— Ako je samo to u pitanju onda si se obratio na pravu adresu, mister.

Nakon ovih reči Šejn se n-mrštio, shvativši da ovaj momak očigledno zna jedino da ide iz krajnosti u krajnost.

— Ako se ne varam, onda od tebe nisam tražio da mi se obraćaš sa „ti”.

— Ni ja od tebe — odgovorio je crnac mirno.

— Kako se zoveš, momče?

— Džejson Blekman. A sada me poštedi uobičajenih opaski na moje prezime. Nisam ja kriv što je moj otac svojevremeno dozvolio da mu ga prikače, zar ne?

— Okej, Džeksone! — reče Šejn nacerivši se. — Ja se zovem Šejn i rezervisao sam sobu u hotelu „Velasko” na Brodveju. A sada bi mogao da nabaviš kočije nakon čega ćeš mi uz put odgovoriti na neka pitanja.

Crni momak je klimnuo glavom i već u sledećem trenutku se nekuda izgubio kao da je u zemlju propao.

Sve se odigralo takvom brznom da Šejnu nije preostalo ništa drugo do da se nada da se Džejson Blekman nije sa njegovih deset dolara zauvek nekuda izgubio. Već nakon nekoliko minuta ispostavilo se, međutim, da su ova njegova strahovanja bila bezrazložna pošto se Džejson pojavio na ulazu u stanicu i mahnio rukom Šejnu.

II

Džejson Blekman je poznavao svaki brod koji je bio ukotvijen u Galverstonskoj luci. Dok su se vozili iznajmljenim kočijama pored luke, Blekman je Šejnu pokazivao svaki jedrenjak i parni brod koji se tu nalazio.

— Koji od njih treba uskoro da isplovi? — upitao je Šejn.

Crnac se nacerio i odvratio:

— Nijedan od njih!

— A zašto? — upitao je Šejn, pogledavši pomalo začuđeno momka pored sebe koji se udobno zavalio u meko sedište, kao da je navikao da ga svakodnevno vozaju po gradu.

— Verovatno si odrastao u sedlu tako da baš i ne znaš mnogo o moru, zar ne?

— U pravu si, Džejstone. No i pored toga mi nije jasno šta si ovim hteo da kažeš.

Umesto odgovora Džejson je samo kucnuo o staklo, koje ih je odvajao od kočijaša i tiho mu dobacio:

— Stoki, odvezi nas do južne strane ostrva!

Ubrzo zatim kočije krenuše u malu sporednu uličicu. Nakon nekoliko minuta vožnje po neravnim ulicama Galverstona stigli su do nasipa na samoj obali odakle se pružao odličan pogled na otvoreno more.

Na nebu na kom je svetlucalo bezbroj zvezda nije bilo ni najmanjeg oblaka.

— Tamo se nešto kuva — reče Džejson, pokazujući prema pučini. — Pogledaj samo onu tanku svetlu liniju na horizontu. Najkasnije sutra uveče će sve početi. A ukoliko ne budemo imali sreće, moglo bi i ranije da stigne do nas.

— Oluja?! — upitao je Šejn.

Crnac klimnu glavom.

— Da, samo što mi to ovde nazivamo tornadom.

Šejn slegnu ramenima. Ovakav razvoj događaja mu je čak išao na ruku, pošto na taj način Lu Planket neće moći skoro da napusti Galverston sa svojim transportom ropova.

— A da se možda ne varaš, Džejstone? — upitao je Šejn.

Crnac odmahnu glavom.

— I suviše dobro poznajem more da bi tako nešto moglo da mi se desi. Ona linija je više nego jasan znak. Tornado se obično formira negde južno od Kube. Ponekad čak i ispred obala Brazila. A onda se ravnomernom brzinom kreće dalje na sever. Kada stigne ovamo do nas, postaje toliko moćan da je u stanju da i najmasovniju građevinu sruši sa zemljom. A pri tome se tornado ne kreće većom brzinom od nekih petnaestak milja na sat.

— U preriji besne oluje brzinom od preko stotinu pedeset milja na sat, Džejstone — procedio je Šejn. — Reci mi onda, kako takva oluja može da načini toliku štetu?

— Kovitlac koji tornado stvara ima prečnik od nekih deset do dvadeset milja. U njegovoj sredini vlada mrtva tišina, a sve ostalo donosi kataklizmu.

— Reci kočijašu da nas vrati do hotela „Velasko” — promrmljao je Šejn.

Za vreme vožnje prema hotelu Šejnu je mnogo toga prolazilo kroz glavu. Još uvek nije bio siguran da li može da veruje Džejsonu ili ne. Možda je ovaj čak i radio za Lua Planqueta?

— Javi mi ako uplovi još neki brod, Džejstone — rekao je Šejn kada su se kočije zaustavile ispred četvorospratnog zdanja hotela „Velasko”. — Ukoliko me ne nađeš u hotelu, ostavi mi poruku na recepciji.

Džejson Blekman je neko vreme poluotvorenih očiju zurio u njega. Izgledalo je kao da se pita šta ovaj čovek pored njega uopšte traži ovde u Galverstonu.

— Da li je i to sadržano u onih deset dolara?

Šejn je iz džepa izvukao još jednu zelenu novčanicu i tutnuo je Džejsonu u šake.

— A sada mi reci kako da te pronađem ako mi budeš potreban?

— Upitaj za mene u salunu „Pelikan”, koji se nalazi u ulici Faundri.

Kada je Šejn izišao iz kočije Džejson je posegao za njegovom tašnom u nameri da mu je doda. Pri tome je iznenađeno izustio:

— Prokletstvo, pa šta to nosiš sa sobom? Ovo je teže od hrpe kamenja, amigo.

Nacerivši se umorno, Šejn je prihvatio torbu i bez većih napora se sa njom uputio prema ulazu u hotel. Na vratima ga je dočekaو portir u besprekornoj uniformi koji mu je uz blag naklon otvorio vrata kroz koja se ulazilo u ogroman ulazni hol.

III

Čoveka, koji se nalazio pred njim, krasili su životinjski izraz lica, maslinasta boja kože, kao i ogroman ožiljak iznad gornje usne. Oči su mu neprekidno sevale tako da je čak i kada je pokušao da se nasmeši, Šejn imao utisak kao da ovaj svakeг časa namerava da mu zarije nož u stomak.

Čovek se zvao Delgado.

Mel Ruž je zaista mogao i nekog drugog da pošalje u Galverston, pomislio je Šejn.

— Zatvorite vrata, Delgado — reče Šejn.

Nakon što je zalupio vrata za sobom, Delgado počeo da se obližuje kada je na stočiću ugledao flašu brendija.

— Slobodno se poslužite — reče Šejn, pokazujući glavom prema stočiću.

Delgado naravno nije dozvolio da mu se ovako nešto dva puta kaže. Nakon što je do vrha napunio čašu, sasuo je brendi munjevito sebi u grlo.

— A sada mi recite šta Mel, u stvari, hoće od mene? — upitao je Šejn bez mnogo okolišenja.

Delgado je ispio najpre još jednu čašu, a onda je izustio:

— Potrebna mu je vaša pomoć. Šejne! Hajden se vratio nazad u Nju Orleans.

Trebalo je da prođe nekoliko sekundi pre nego što je Šejn povratio od iznenadenja.

— Hajden? Ali, Delgado, njega su pre nekoliko meseci u Sent Luisu strpali na pet godina iza rešetaka, što znači da će ga i pri dobrom vladanju pustiti najranije za tri godine. Pitam se samo kako li je uspeo da umakne iz onako dobro čuvanog zatvora?

Delgado odmahnu glavom.

— Nije pobegao, već su ga pustili, Šejne. Priča se da je podmitio neke od svojih uticajnih prijatelja, tako da su ga ovi pustili na slobodu uz obećanje da se više neće pojavljivati u Sent Luisu.

Šejn glasno opsova.

Pa, to je zaista nečuveno, da je neko tek tako mogao da pusti zlikovca poput Hajdena. A pri tome su svi dobro znali da Lucius P. Hajden nije tek tako dobio nadimak „Ajkula”. Radi se o beskrupuloznoj gramzivoj osobi, koja koristi sva moguća sredstva da bi ostvario svoje sulude zamisli.

— Pa Mel je i poslednji put izišao na kraj s njim. Kako to onda da mu je sada potrebna moja pomoć?

— Hajden se nije pojavio sam, već u pratnji mnogobrojnih revolveraša. Čim je stigao, javno se zakleo da će ubiti Mela i da će njegovo telo obesiti nasred grada.

— Mel je morao da računa s tim da će se tako nešto kač-tad desiti, Delgado — odvratio je Šejn nemoćno sleгнуvši ramenima. — Jeste da se sve odigralo iznenađujuće brzo, ali je ipak imao dovoljno vremena da se pripremi, pošto je vrlo dobro znao da je Hajden strahovito osvetoljubiv čak i kada se nalazi iza rešetaka.

— Mel se ne brine toliko za svoju glavu, Šejne — procedio je Delgado.

— Pa za čiju se onda brine, ako ne za svoju?

— Za glavu svoje prijateljice, Kolin O'Rajli.

Malo je nedostajalo pa da Šejn glasno zvizne kroz zube.

Kolin je pre Hajdenovog hapšenja bila njegova stalna prijateljica. Upravo zahvaljujući njoj, Šejn je i uspeo da Hajdenu uđe u trag. Jos i sada se rado sećao divnih trenutaka koje je proveo u njenom zagrljaju.

— Kako to da se ona vratila u Nju Orleans? — upitao je Šejn sa neskrivenim čuđenjem u glasu.

— Ne samo što se vratila, već je zahvaljujući Melu postala kraljica Nju Orleansa. Za Kolin rade sve prostitutke u gradu, tako da već kolaju priče da je moćnija i uticajnija čak i od samog Mela. I upravo je ona sada ta, koja se najviše plaši Hajdenove osвете.

— Sumnjam da stvari po nju baš tako loše stoje — promrmrljao je Šejn. — Pa, koliko je meni poznato, Hajden je svojevremeno potpuno izgubio glavu za njom, zar ne?

— Ona ga je izdala, Šejne, a Hajden joj to nikada neće

oprostiti. Saznao sam da joj je Hajden poslao pismo iz zatvora u kom se zakleo da će joj se kad-tad surovo osvetiti.

— Dobro, i šta sada Mel od mene očekuje?

— Da što pre dođeš u Nju Orleans i da zaštitíš Kolin O'Rajli.

Šejn odmahnu glavom.

— Zao mi je, Delgado, ali imam neodložnog posla ovde u Galverstonu. Tek kada to obavim mogu da razmišljam o eventualnom odlasku za Nju Orleans.

Pre nego što je bilo šta odvratio, Delgado je ponovo posegao za flašom i sebi natočio još jedan brendi.

— Kolin mi je rekla da si njen dužnik — reče on, prinoseći čašu ustima.

— Kolin je od mene dobila više nego što mi je sama pružila, Delgado. Ako se i odlučim da pođem u Nju Orleans, onda će to biti zbog Mela, ne zbog nje — odvratio je Šejn mrzovoljno.

Delgadove oči ponovo opako zasvetlucaše.

— A možda bi ja mogao da ti pomognem da što pre obaviš zadatak zbog kog si ovde. Hajde, reci mi na čijem si tragu ovoga puta?

I pored toga što bi mu u ovom trenutku svačija pomoć bila dragocena, Šejn je nakon kraćeg dvoumljenja odlučio da Delgadu ne otkrije razloga svog dolaska u Galverston zbog toga što mu on nije ulivao neko naročito poverenje. Zato je samo upitao:

— Jeste li i vi odseli ovde u „Velasku“?

— Tako nešto ja sebi ne mogu da priuštím, Šejne — odvratio je Delgado odmahnuvši glavom.

— Pa, gde onda mogu da vas pronađem?

— U pansionu „Red Baj“ reče Delgado da bi se odmah zatim okrenuo i napustio sobu.

Šejn je sačekao dok Delgadovi koraci nisu utihnuli u hodniku, a onda je prišao vratima i zaključao ih.

Po glavi mu se vrmalo ono što mu je Džejson Blekman pričao o tornadu koji im se približava. Po njegovoj proceni vreme je sutra uveče trebalo da stigne i do Galverstona. A ako su priče o snazi tornada istinite, onda bi Šejnu bilo više nego drago kada bi do tada već mogao da napusti grad. To se, međutim, u ovom času činilo gotovo neizvodljivim, pošto od Planketa još uvek nije bilo ni traga ni glasa.

I pored umora koji je osećao u svakom delu tela, Šejn nije pomišljao da ostatak noći provede u krevetu, pošto je za njega vreme bilo suviše dragoceno.

Znao je, naime, da će morati da koristi svaku sekundu, pošto će po dolasku broda Planket sigurno nastojati da sa svojim robovima što pre napusti luku. Isto tako mu je bilo jasno da će sa svojim traganjima za Planketom moći da počne iz početka, ukoliko se Blekman prevario u svojoj proceni da nijedan brod u dogledno vreme neće moći da napusti svoje sidrište.

Šejn je neko vreme zamišljeno šetao po sobi, a onda je prišao krevetu na kom se nalazila njegova putna torba. Otvorio je iz nje zajedno sa svojim stvarima izvadio drveni sanduk dužine nekih tridesetak cola.

Svestan činjenice da bi u gradu poput Galverstona bio i

suviše upadljiv kada bi se na ulici pojavio sa opasačem. Šejn ga je skinuo i zajedno sa oba revolvera smestio u torbu. Nakon toga je skinuo jaknu i ispod levog pazuha pričvrstio futrolu sa malim džepnim „remingtonom“. Zatim je podigao poklopac drvenog sanduka u kom se nalazila rastavljena kratka dvocevka. Šejn je uvežbanim pokretima za samo nekoliko sekundi sastavio i na kraju napunio mecima koji su takođe nalazili uredno složeni u somotom postavljenom sanduku. Mesingane žaure su bile napunjene najfinijom sačmom koja čoveka nije mogla da ubije, ali je zato za svakoga bilo izuzetno neprijatno da mu doktor ispod kože izvlači bezbroj sićušnih užarenih kuglica. Ove oružje je, osim toga, stvaralo do te mere zaglušujuću buku da se sticao utisak kao da je negde u blizini upravo grunuo top.

Na levoj unutrašnjoj strani Šejnove jakne nalazila se specijalno napravljena futrola u koju je Šejn smestio dvocevku nakon što je ponovo obukao jaknu. Sve je bilo tako podešeno da se nije moglo primetiti do koje mere je bio naoružan.

Zatim je Šejn zatvorio putnu torbu, ugasio petrolejsku lampu koja se nalazila na stočiću na sredini prostorije i uputio se prema vratima.

Bilo je već krajnje vreme da krene u potragu za Lu Planketom. Znao je da ako nabasa na njega, da će pronaći i osloboditi i sve one jadnike koje je ova protuva nameravala da proda.

IV

Šejn se u potrazi za Planketom najpre uputio prema lučkoj četvrti. Čutke je u nekoliko lokala stajao za šankom i osluški-vao o čemu ljudi oko njega razgovaraju.

Međutim, Lu Planketa nigde nije uspeo da otkrije. I uopšte u salunima nije ugledao nijednog crnca.

Negde oko ponoći Šejn je uvideo da je potragu počeo na potpuno pogrešan način.

Ukoliko je želeo da pronađe čoveka crne boje kože, tada je morao da potraži njemu slične.

Setivši se Džejsonovih reči, uputio se prema salunu „Pelikan“. Uz put je još jednom letimično pogledao prema nebu, ali ovoga puta na njemu nije ugledao zvezde, već guste oblake, koji su se sve brže kretali. Iznenadni udar vetra mu je gotovo odneo veliki „stetson“ sa glave, tako da je Šejn bio prisiljen da ga pridržava rukom.

Kapci na prozorima obližnjih kuća počеше da zveckaju, a ubrzo zatim došlo je i do prave provale oblaka, koja je prestala isto onako iznenada kao što je i naišla.

Već na samom početku ulice Faundri koja je osim nekoliko delimično osvetljenih prozora bila u potpunom mraku, Šejn je na okačenoj drvenoj tabli ugledao nacrtanog pelikana, a pored njega i natpis „Salun“.

Ambijent u kom se našao, Šejnu se ni najmanje nije svidao, tako da je na trenutak neodlučno zastao. Na tremu ispred saluna nije bilo žive duše, no Šejn nikako nije mogao da se otme utisku da ga nečije oči pažljivo promatraju.

Osvrnuvši se oprezno oko sebe, ugledao je jedino u daljini zabavne četvrti Galverstone odakle je dopiralo nerazgovetno mumljanje pijanih mornara koji su lutali od saluna do saluna.

Ono što je privuklo Šejnovu pažnju bio je gotovo nečujan šum sa njegove desne strane.

Kada se munjevito okrenuo u tom pravcu, ugledao je nečiju senku kako je jurnula na njega.

Svojom desnicom Šejn je instinktivno posegao za drškom skrivene dvocevke i izvukao je ispod jakne, no ipak nije bio dovoljno brz da izbegne udarac nepoznatog napadača.

I pored toga što se gotovo istovremeno bacio u stranu, ogromna drvena palica je završila na njegovom ramenu. Od sile udarca i bola Šejn je za trenutak pomislio da će izgubiti svest.

A onda je kao kroz maglu ugledao kako su njemu nepoznata lica počela da nadiru sa svih strana.

Kada je Šejn povukao obarač ulicom se najpre prolomio zaglušujući prasak, a onda i bolni krici onih koje je u tami pogodio. Kroz barutni dim kojim je bio obavijen, video je kako su tri-četiri senke odletele u prašinu dok su ostali počeli da beže glavom bez obzira, tako da nije bilo potrebe da ispali i drugi metak koji se još uvek nalazio u cevi.

Ona četvorica koji su ležali na zemlji ubrzo su uspeli da se oporave od šoka i da se, shvativši da nisu naročito teško ranjeni, takođe izgube u tami.

Samo koji delić sekundi nakon što je Šejn ponovo ostao potpuno sam na ulici vrata saluna su se širom otvorila i u njima se pojavila nekolicina ljudi.

Šejn je za to vreme već ponovo vratio pušku u futrolu ispod jakne. Ako je i uspeo da prikrije oružje, nije uspeo da savlada svoj bes, kada je u jednom od onih koji su izašli iz saluna „Pelikan” prepoznao Džejsona Blekmana. Da nije možda taj prokleti pasji sin sve ovo zakuvao, pomisli Šejn. Možda je mislio da će tako na lak način doći do svežnja zelenih novčanica, koje je na stanici ugledao u Šejnovim rukama?

Ne oklevajući ni trenutak, Šejn se odlučnim korakom uputio prema salunu.

Ljudi ispred njega najpre zauzeše preteći stav, no nakon što im je Džejson Blekman nešto došapnuo svi su se osim njega okrenuli i ponovo nestali u salunu.

— Problemi? — upitao je Džejson nacerivši se.

— Jeste da je neko hteo da mi ih stvori, ali verujem da su oni sada ti koji ih imaju — procedio je Šejn mrzovoljno.

U tom trenutku se negde u daljini začuo prodoran zvuk pištaljke.

Džejson Blekman je munjevito šćepao Šeina za ruku i povukao ga prema vratima saluna.

— Nešto mi se baš ne zalazi u tu đavolsku jazbinu — odvratio je Šejn, tresnuvši Blekmana po prstima.

Uvukavši glavu u ramena, Džejson se na trenutak zagledao nekuda duž ulice Faundri da bi na kraju tiho procedio:

— Bilo bi bolje da nestaneš sa ulice pre nego što se ovde pojave zamenici šerifa Brajana Marlouza.

— Možda za tebe, ali ne i za mene, Džejsone — prosiktao je Šejn. — Ja nemam razloga da strahujem od čuvara zakona ovde u Galverstonu.

— Naučićeš da strahuješ kada jednom dospeš u Marlouzov zatvor — odvratio je mirno crnac.

U trenutku kada je do njihovih ušiju dopro bat mnoštva užurbanih koraka, Džejson Blekman je širom otvorio vrata saluna.

Šejn se još izvesno vreme dvoumio, procenjujući šta bi za njega u ovom času bilo bolje, a onda se ipak odlučio da krene za Blekmanom u salon.

Džejsonovo znojem obliveno lice poprimilo je izraz neskrivene zabrinutosti, kada je još jednom pogledao na ulicu pre nego što je zalupio vrata saluna.

Prostorija koja se nalazila iza paravana od ispletenog pruća bila je obavijena gustim dimom. Zastavši na trenutak pored paravana, Šejn nije mogao da se otme utisku da je načinio veliku grešku kada se odlučio da posluša Džejsona i da s njim kroči u salon. Razlog za ova njegova strahovanja bila su tamna lica dvadesetak snažnih momaka koji su pri prigušenoj svetlosti petrolejskih lampi podozrivo zurili u njega.

Nekolicina njih se nalazila za šankom dok su ostali sedeli za stolovima u dnu prostorije. Gotovo svi do jednog izgledali su tako da bi belcu pored Džejsona Blekmana najradije zarili nož u leđa.

— Hajde, podi sa mnom — reče Džejson nacerivši se.

Njih dvojica između stolova pođoše prema malom separeu koji Šejn sa vrata nije mogao ni da primeti. I u separeu su sedeli ljudi crne boje kože tako da više nije bilo nikakve sumnje da je on bio jedini belac u celom salunu.

— Upoznajte mog drugara Šejna — predstavio ga je Džejson ljudima u separeu.

Čovek koji je sedeo okrenut zidu je na trenutak podigao glavu i zagledao se u Šejna, koji je samo teškom mukom uspeo da prikrije svoje iznenađenje, kada je shvatio da je pred sobom imao nikog drugog do Lu Planketa.

V

— Sedi tu i zaveži! — promrmljao je Džejson Blekman, gurnuvši Šejna na klupu pored zida.

Već u sledećem trenutku vrata saluna su se uz strahovit tresak širom otvorila. Najpre se na mermernom podu začuo bat teških čizama, a onda je paravan od pruća tresnuo na pod i u prostoriju su banula četvorica ogromnih momaka sa sjajnim metalnim zvezdama na grudima. Jedan od njih je u rukama držao revolver ogromnog kalibra.

— Onom ko se samo pomeri sa mesta, loše se piše! — dreknuo je ovaj.

Odmah zatim čovek sa revolverom je dao znak preostaloj trojici da se rasporede po prostoriji.

— Ko je maločas pucao? — upitao je on prodornim glasom.

Ona trojica drugih zamenika počеше preteći da se igraju

ogromnim drvenim palicama koje su držali pričvršćene za zglob svoje desnice.

— Proklete crnčuge, pitao sam vas, ko je pucao! — proderao se ponovo onaj sa revolverom u ruci, kada nije dobio nikakav odgovor. — Ako mi smesta neko ne odgovori, strpaću vas sve zajedno iza rešetaka!

Šejn je već hteo da se podigne sa klupe, kada su ga Džejsonovi prsti šćepali za mišicu i povukli unazad.

A onda je problem koji je pretio da svima donese mnogo nevolja, razrešio Lu Planket, tako što je iz separea kročio u prostoriju i rekao:

— Sve je u redu, Gavrok! Moja pucaljka je nehotice opalila maločas kada sam izašao da udahnem malo svežeg vazduha.

Šerifov zamenik je samo klimnuo glavom i ostaloj trojici dao znak da krenu za njim. Kod izlaza su zastali i podigli paravan, postavivši ga ponovo na svoje mesto, pre nego što su kročili na ulicu.

Lu Planket je u međuvremenu ponovo bio zauzeo svoje mesto za stolom. Na njegovom licu nije bilo ni traga bilo kakvog uzbuđenja.

Sa mesta na kom se nalazio, Šejn je mogao dobro da osmotri Planketovo lice. Jeste da mu je boja kože bila izrazito tamna, ali zato nije imao širok nos i ogromne mesnate usne koje su bile toliko karakteristične za svakog crnca.

— Pa, mogao bi i da zahvališ mister Planketu — reče jedan od onih koji su sa Planketom sedeli za stolom.

— Ne vidim razloga za tako nešto, pošto od njega nisam tražio da se meša, zar ne? — odvratio je Šejn grubo.

Iznerviran ovim rečima, čovek je odskočio od stola i sa stisnutim pesnicama jurnuo prema Šejnu čija se ruka već spustila na dršku skrivenice sačmarice.

Kratko klimnuvši glavom, Planket je svom prijatelju stavio do znanja da mu nije stalo do nepotrebne gužve.

— Ostavi ga na miru, Napi! — rekao je Planket glasom koji nije trpio pogovor. U njegovim negovanim rukama sa dugim tankim prstima iznenada se stvorio špil karata koje je Planket izuzetno vešto počeo da meša.

— Šta kažete na jednu partiju karata, mister Bledoliki? — upitao je sa podrugljivim smeškom na licu, a zatim je istim tonom još i dodao: — Treba da znate da ove crnčuge ovde za stolom očajno loše igraju poker.

Šejn se samo nacerio i mirno odvratio:

— Pa, zašto da ne, Plankete? Ne dopada mi se jedino ime koje si mi nadenuo, pošto je Džejson već svima rekao da se zovem Šejn.

Šejnu je u ovom času išlo na ruku to što Planket očigledno nije znao ko je on u stvari. Čovek koji je Šejna doveo na Planketov trag trenutno se nalazio u Fort Smitu iza rešetaka, odbrojavajući dane kada će ga sudija Parker poslati na vešala. Šejn se nadao da ovom u međuvremenu nije pošlo za rukom da Planketu pošalje poruku da mu je Šejn za petama.

— Igra zaista nije mogla bolje da počne, pomislio je Šejn kada je u rukama ugledao tri keca. Zatražio je samo jednu novu kartu kako bi Planket pomislio da ide na „fleš”. Planket je

jednostavno zadržao sve karte u rukama, očigledno više nego zadovoljan onim što je sam sebi podelio. To je za Šejna naravno bio više nego jasan znak da je Planket već prilikom prve partije varao. Kada je, međutim, dobio kartu koja mu je nedostajala, sa čuđenjem je ustanovio da mu je Planket namerno ili ne, doturio i četvrtog keca.

VI

Na stolu se nalazila svota od preko hiljadu dolara. Osim Šejna i Planketa ostali su već odavno bili prestali sa licitiranjem.

Šejnu nije promakao pogled koji mu je uputio Džejson Blekman. Bilo je više nego jasno da je ovaj na taj način želeo da ga upozori na opasnost koja mu je od Planketa pretila. Šejn je sve više verovao da je u Džejsonu ipak pronašao odanog prijatelja.

Upozorenja Šejnu u ovom času, međutim, nisu ni bila potrebna, pošto su malopredašnji događaji dovoljno kazivali. Činjenica da je šerifov zamenik, koji je posetioce „Pelikana” najpre nazvao najobičnijim crnčugama, jednostavno podvio rep kada se Planket pojavio, Šejnu je jasno govorila da se ovaj nalazio očigledno u više nego dobrim odnosima sa Gavrakovim šefom.

A to je opet moglo samo da znači da je Lu Planket imao nekolicinu belaca za partnere i da se nije sam bavio svojim prijavim poslovima, kao što je Šejn to sve do tada verovao.

Sa svoja četiri keca u rukama, Šejn je mogao da prekine sa igrom i da sav novac prepusti Planketu, no na kraju je ipak odbacio tu pomisao, pošto nije bio voljan da mu tek tako prepusti sumu od četirsto dolara, koja je od celokupnog iznosa njemu pripadala.

Planketove oči su i dalje životinjski sevale.

I pored toga što je bio svestan činjenice da bi Planket mogao da postane izuzetno neprijatan ako izgubi, Šejn je ledenim glasom procedio:

— Plaćam tvojih stotinu dolara i hoću da vidim tvoje karte, Plankete.

Planketovo lice je ostalo potpuno bezizražajno dok je na sto spuštao svoja četiri kralja.

Kada je Šejn spustio četiri keca ispred sebe na sto, crnac pored njega je glasno opsovao.

Planketovo lice se razvuklo u usiljen osmeh.

— Svi ste vi isti! Nijedan od vas ne može da podnese da izgubi na kartama. Čak ste spremni radije da varate na kartama nego da priznate poraz.

Šejnova ruka se nalazila ispod stola u krilu i bilo je dovoljno da je pomeri samo koji milimetar, pa da dohvati dršku saćmarice.

Znao je da je Planket sve ovo namerno učinio. Već od samog početka je koristio svaku priliku da isprovocira Šejna koji se pitao da Planket možda već nije saznao njegov pravu identitet. Ali zašto onda nije dozvolio šerifovim ljudima da ga se domognu?

— Zaista nisam znao da sam vidovit, Plankete — odvratio je Šejn mirno.

— Vidovit?

— Pa da, jer kako bi inače znao kakve karte držiš u rukama.

Izenada je sa Planketovog lica nestao osmeh koji mu je za sve to vreme titrao oko usana. Njegove tamne oči počele ljutito da sevaju, kada se rukom mašio za novac na stolu.

— Da ga nisi taknuo, Plankete! — prosiktao je Šejn pretećim glasom. Desnica mu se sada nalazila na dršci sačmarice.

Planket je na trenutak neodlučno zastao, ne znajući očigledno šta da učini.

— Čudne prijatelje ti to imaš, Džejsone — reče Planket zagledavši se u Džejsona Blekmana.

Na osnovu Džejsonovog pokunjenog izraza lica, Šejn je lako došao do zaključka da je Planket upravo od njega saznao da bi od Šejna mogla da se izvuče gomila novca, koji je on nosio sa sobom. Stoga ga je Planket verovatno i pozvao na partiju pokera. Sada je Džejson očigledno shvatio da je bilo pogrešno što je svugde rastrubio da je na stanici naišao na koku koja nosi zlatna jaja.

— Sada ću pokupiti svoj novac i napustiti salun. I nemoj mi da pokušavaš da me u tome sprečiš, Plankete! — reče Šejn ledenim glasom.

Kada mu Planket ništa nije odgovorio, Šejn je levom rukom posegao za novčanicama.

U tom trenutku se čovek pored Planketa iznenada pomerio.

Samo koji delić sekunde kasnije Šejn je uperio ogroman otvor dvocevke u njega. Ne samo njegove, već i Planketove oči se preneraženo razrogačiše. Niko se nije usuđivao da bilo šta pokuša, tako da je u salunu zavladala mukla tišina.

Šejn je za to vreme mirno trpao novčanice u džepove svoje jakne, da bi se zatim laganim pokretom podigao od stola.

Njegove oči su pratile svaki sumnjiv pokret ne samo u separeu, već i u celom salunu. Zloslutno pomeranje moćne dvocevke bilo je svima jasan znak šta ih očekuje ukoliko bilo ko od njih izgubi živce i načini neki nepromišljen potez.

Koračajući unazad, Šejn je stigao do paravana, a onda se munjevito okrenuo i izjurio napolje na trem ispred saluna.

U tom času je iza svojih leđa začuo Planketov divljački urlik.

— Ne dajte da nam ta protuva umakne!

Ne osvrćući se na ove njegove reči, Šejn je pognut jurnuo preko ulice u pravcu zgrade obližnje valjaonice, koja je mogla da mu pruži bilo kakvo utočište. Nestao je u njenoj senci upravo u trenutku kada su se sa druge strane ulice širom otvorila vrata saluna „Pelikan”.

Krajičkom oka Šejn je primetio kako je nedaleko od njega nečija prilika skrenula u jednu od obližnjih ulica.

Jedan od Planketovih ljudi, koji se pojavio na vratima, uzbuđenim glasom je uzviknuo da je video Šejna.

Svi do jednog zatim pojuriše u suprotnom pravcu od mesta na kom se Šejn nalazio.

Priljubljen uz zidine valjaonice, Šejn je oprezno osmatrao situaciju ispred saluna. Znao je da Planket nije bio među onima koji su se dali u poteru za njim. U tom trenutku ispred saluna stajala je još jedna jedina osoba. Pri prigušenoj svetlosti koja je dopirala kroz još uvek otvorena vrata saluna, Šejn je prepoznao lik Džejsona Blekmana. Primetio je kako se Džejson iznenada prestravljenost stresa.

Planketov razjareni glas dopirao je iz saluna, uzvikujući nešto, što Šejn nije mogao da razume.

Zatim se Džejson munjevito okrenuo i pognut jurnuo duž kuća sa druge strane ulice.

Samo koji delić sekunde kasnije u vratima saluna su se pojavili dvojica tamnoputih momaka sa revolverima u rukama iz kojih su bez upozorenja odmah otvorili vatru za Džejsonom.

Ne oklevajući ni časa, Šejn je prebacio sačmaricu u levu ruku da bi iz futrole ispod pazuha mogao da izvuče džepni „remington”. Munjevitom brzinom je ispalio četiri metka jedan za drugim koji su svi do jednog završili u dovratku saluna tik pored glava one dvojice koji su se sa prestravljenim krikom na usnama smesta povukli u unutrašnjost saluna.

Šejn je za to vreme već uveliko jurio mračnom ulicom za Džejsonom. Na raskrsnici sa jednom malom uskom uličicom konačno je naleteo na preplašenog Džejsona Blekmana.

Ugledavši krajičkom oka da je jedan od one dvojice ponovo promolio glavu kroz vrata, Šejn je u tom pravcu ispalio i poslednji metak iz svog malog petometnog „remingtona”. A onda je na svom ramenu osetio Džejsonovu ruku, koja ga je povukla dublje u tamu.

— Pa, ti mora da si potpuno sišao sa uma — prosiktao je Džejson dolazeći samo teško do daha. — Čoveče, pa Planket se sada neće smiriti sve dok sa kamenim utegama na nogama obojica ne završimo na dnu luke!

— To je samo zato što si tom prokletom nitkovu ispričao priču o silnim dolarima u mom džepu — odvratio je Šejn ljutito.

Džejson Blekman je nakon ovih reči nervozno počeo da gricka svoje mesnate usne, tako da je Šejn shvatio da je ova njegova pretpostavka bila tačna.

Koji trenutak kasnije Blekman se okrenuo i stao uspaničeno da beži malom uličicom, ali kada je primetio da Šejn nije krenuo za njim, zastao je i doviknuo mu prigušenim glasom: — Sta je sada, čoveče? Sta čekaš? Da nećeš možda tu da sačekaš dok ti Planket ne otkine glavu?

— A ja sam mislio da hoće da nas baci u more — odvratio je Šejn nacerivši se.

— Čoveče, pa zar to nije sasvim svedjedno? — prosiktao je Džejson razdražljivo. — Hajde, kreći već jednom!

Šejn odmahnu tvrdo glavu.

— Izgleda da si zaboravio da imam sobu u „Velasku” — rekao je on.

— Sto mu gromova! Čim stigneš do vrata hotela, ščepaće te Gavrok i njegovi momci, koji te tamo sigurno već željno očekuju.

— A zašto Gavrok podvija rep pred Planketom? — upitao je Šejn namrštivši se.

— Coveče, to se ovde na ulici ne može tek tako objasniti!

— A gde se može?

— Hajde, ne postavljaš toliko glupa pitanja! Preostaje ti jedino ili da mi veruješ ili da odmah samom sebi prosviraš lobanju.

Iklinuvši glavom, Šejn je krenuo za Džejsonom za koga se pokazalo da poznaje Galverston kao vlastiti džep. Dok su se kretali skrivenim uličicama i prolazima, Šejn se pitao da li je Džejson znao za Planketovu trgovinu robljem i da li je poznavao ljude koji su mu pri tome pomagali.

Jedno je u svakom slučaju bilo sigurno: bar za izvesno vreme nije smeo da se pojavljuje u javnosti, pošto u Galverstonu očigledno nije mogao da računa na pomoć čuvara zakona pri obavljanju zadatka sa kojim ga je Sedma brigada poslala ovamo.

Tek kada je u noći ugledao ljude kako užurbano na sve moguće načine zaštićuju vrata i prozore svojih radnji i kuća, Šejn je postao svestan pravog smisla Džejsonove priče o tornadima. U vazduhu se osećala teška sparina koju je južni vetar donosio sa sobom, a u daljini se čulo potmućlo valjanje talasa, koji su udarali u obalu.

U trenutku kada je snažan udar vetra kao od šale polomio ogromnu granu sa obližnjeg stoletnog hrasta, Šejn je zastao i upitao Džejsona: — Je li to tornado o kom si mi pričao?

Džejson se samo tiho nacerio.

— Ne, to su samo prvi njegovi nagoveštaji. Kao što rekoh, ono pravo dolazi tek sutra uveče. A kada bi se tada našao na ulici ne bi bio u stanju da razaznaš svoju vlastitu reč, Šejne.

Šejn iz nekoliko razloga sada više nije bio u mogućnosti da se drži svog prvobitnog plana da jednostavno uhapsi Planketa i da ga preda gradskom šerifu. Osnovni razlog je bio taj što je do sada sve ukazivalo na činjenicu da su šerif i Planket bili ortaci u ovom prljavom poslu, a osim toga, Planketovim žrtvama ne bi mnogo pomoglo da samo on nestane, pošto bi tada drugi preuzeli njegov posao.

Nakon nekoliko minuta Džejson i Šejn su napustili okrilje grada i pred njima se pojavila uzburkana vodena površina jedne od bezbroj malih uvala u blizini Galverstona. Najpre su zastali oprezno se osvrćući oko sebe, a onda je Džejson jurnuo preko malog drvenog mosta prema nekolicini koliba koje su se nalazile tik pored zardalih šina obraslim korovom, što je bio jasan pokazatelj da se pruga već dugi niz godina nije koristila.

I stanovnici koliba su kao i oni u gradu bili preokupljeni time da što bolje zaštite svoje siromašne kuće od nevremena koje im se približavalo. No, ako su Džejsonovi navodi o snazi tornada bili tačni onda je sve ovo bilo uzaludno, pomislio je Šejn. U tom slučaju će vetar ove na brzinu sklepane kolibe oduvati kao najobičnije dečje igračke.

Tek kada je i sam prešao preko rasklimatanog mosta, Šejn je primetio da se radilo isključivo o crncima koji su se užurbano kretali između koliba.

Ispred jedne od njih Džejson je zastao i pesnicom snažno pokušao na vratima.

— Naomi, otvori! — uzviknuo je on. — Ja sam, Džejson!

U tom trenutku se i Šejn našao pored njega.

Kada su se vrata otvorila, Šejn je u svetlosti petrolejske lampe ugledao ljupko lice tamnopute devojke koja je svojim krupnim očima zurila u njega. Blago je odgurnuvši u stranu, Džejson je kročio u kolibu i doviknuo Šejnu: — Šta stojiš kao ukopan? Hajde, ulazi već jednom!

VII

Naomi je bila Džejsonova sestra.

U njenim krupnim očima i dalje se ogledao neizmeran strah.

Džejson je u međuvremenu već uveliko bio počeo da ćutke pakuje sve moguće stvari u drvene sanduke koji su se u kolibi delimično koristili i kao delovi nameštaja.

Uspevši nekako da savlada prvobitno iznenađenje i neizmeran strah koji je obuzeo, Naomi mu je prišla i tiho ga upitala:

— Šta sve ovo treba da znači, Džejstone? Šta li si ovoga puta samo skrivio?

— Ništa, ama baš ništa! — procedio je on. — Jednostavno moramo svi zajedno da nestanemo oдавде pre nego što tornado sve ovo uništi.

Međutim, bilo je više nego jasno da mu Naomi nije verovala, pa se okrenula Šejnu i njega ljutito upitala:

— U šta ste ga uvukli, mister?

Šejn je slegnuo ramenima.

— Planket nam je za petama i hoće da nas ubije — odvratio je Šejn potpuno ravnodušnim glasom.

— Prokletstvo! Pa, zar si morao to da joj saspeš u lice? — prosiktao je Džejson kipteći od besa.

Devojka poče da drhti od straha.

— Pošto su stvari postavljene na svoje mesto, mogli bismo sada svi zajedno da sednemo i da malo porazgovaramo — prekinuo je Šejn napetost koja je pretila da između njega i Džejsona preraste u otvoren sukob.

Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što se Džejson samo namrštitio i podrugljivim glasom odvratio:

— Šta tu ima još mnogo da se priča? Pošto sam načinio tu glupost da se uopšte upustim u bilo kakve poslove sa tobom, ~~morao~~ zajedno sa Naomi da nestanem oдавде pre nego što mi Planket uđe u trag. A i ti ćeš, ukoliko si naravno, iole pametan, još ove noći napustiti zauvek Galverston.

Šejn odmahnu glavom.

— Ja nemam nameru da bežim oдавде, pošto sam upravo zbog Planketa i došao u Galverston. Već nekoliko nedelja ga uporno proganjam i sada sam konačno blizu ostvarenja zadatka pred kojim se nalazim.

Širom otvorenih usta Džejson ga je zabezeknuto pogledao.

— Ponovi to još jednom! — bilo je jedino što je uspeo da prevale preko usana.

— Da, da, dobro si čuo, Džejstone — rekao je Šejn. — A sada mi odgovori na neka pitanja koja me muče: Kakvu ulogu igra salun „Pelikan” ovde u Galverstonu? U kakvim je Planket odnosima sa šerifom Marlouzom? I konačno, da li Planket ima i drugih poslovnih partnera ovde u gradu?

Džejson je i dalje nemo zurio u Šejna. Očigledno se u ovom trenutku pitao zašto je baš on mora da bude te zle sreće da na stanici naleti na Šejna.

— Ko ste vi uopšte, mister? — upitala ga je Naomi ono što je i Džejsona verovatno najviše zanimalo.

— I ja u neku ruku radim za čuvare reda i zakona — odvratio je Šejn mirno.

Nakon ovih reči i Džejson i Naomi su se prestravljeno stresli, kao da ih je upravo grom ošinuo.

Ili su i sami nešto skrivali ili su poistovećivali pojam zakona sa šerifom Marlouzom i njemu sličnima.

Da bi ih nekako umirio, Šejn se blago osmehnulo i dodao:

— Sitne ribe me uopšte ne zanimaju, Džejstone, već jedino takvi kao što je Planket. Dakle, reci mi sve što o njemu znaš.

Trebalo je da prođe još izvesno vreme, dok Džejson nije ponovo uspeo da vlada samim sobom. A pošto je, očigledno, znao da i onako neće izvući živu glavu ukoliko ga se Planketovi ljudi domognu, rešio je da otkrije sve što zna.

— Planket je švercer velikog kalibra, Šejne. Švercuje oružje i viski za Meksiko, a odatle donosi zlato, srebro i čuvena meksička vina.

— A da li je šerif Marlouz upućen u sve to?

— Ne verujem! — odvratio je Džejson kratko.

— Pa, zašto mu onda Gavrok ne sme ništa?

— Postoje sasvim drugi razlozi za to, Šejne. Šerifova slabost su, naime, devojke. I to izuzetno mlade devojke. A Planket je taj koji ga neprekidno snabdeva sve mlađim i mlađim devojka.

— Osim toga, šerif dakle, nije umešan u Planketove poslove?

— Ne. Marlouz je čovek izuzetno čvrste ruke. Ubeđen sam čak da bi smesta uhapsio Planketa, ukoliko bi bilo šta saznao o prljavim poslovima koje ovaj obavlja sa Daganom.

— Ko je Dagan?

— Lučki inspektor.

Šejn tiho zviznu kroz zube.

— Postoje li u Galverstonu neki drugi ljudi koji osim Daganu saraduju sa Planketom?

— Koliko je meni poznato, ne — promrmljao je Džejson.

— Planket je do sada ostavljao Džejsona na miru zato što je bacio oko na mene — odgovorila je na kraju Naomi umesto svog brata. — Čak je otišao tako daleko, da ponudi Džejsonu posao prilikom sledeće ture za Meksiko. Obećao je da će mu za to platiti čitavih hiljadu dolara.

— I taj posao si mi ti sada upropastio, Šejne — procetlo je Džejson ljutito.

— Budi srećan što je tako — rekao je Šejn.

— Da budem srećan? Sto mu gromova, za tebe hiljadu dolara možda nisu ništa, ali meni oni znače mnogo. Sa tim nov-

cem bi negde mogao da kupim parče zemlje, gde bi kao slobodan čovek mogao da se staram o Naomi.

Nakon ovih reči Sejn je iz džepova izvukao novac koji je kupio sa kockarskog stola u „Pelikanu” i pružio ga Džejsonu. Radilo se o svoti od nekih hiljadu dvesto dolara od koje je gotovo polovina bio Sejnov ulog.

— Evo, uzmi! — rekao je Sejn.

Džejsonove oči se širom otvorile.

— Sigurno to ne misliš ozbiljno — prošaputao je on.

— Ne uzimaj taj novac! — uzviknula je Naomi unezvereno. — Nijedan čovek ti neće bilo šta dati, a da zauzvrat nešto ne zatraži!

— Naomi je potpuno u pravu, Džejsone — rekao je Sejn. — Zauzvrat tražim od tebe da mi pomogneš da strpam Planketa iza rešetaka.

Sejnova uverenost u uspešan ishod njegove misije, kao i njegovo dobro raspoloženje su ponovo počeli da rastu nakon što je saznao da šerif Brajan Marlouz ne saraduje sa Planketom.

Naomi je i dalje nastojala da ubedi svog brata da ne prihvati Sejnov predlog, no Džejson joj je na kraju odlučnim glasom naredio da učuti.

— Naomi, možeš biti srećna što Džejson nije krenuo sa Planketom za Meksiko — rekao je Sejn da bi im zatim u nekoliko rečenica opisao pravu vrstu poslova kojima se Planket bavio.

Ni Džejson ni Naomi naprosto nisu mogli da veruju svojim vlastitim ušima.

— Džejson bi sigurno nestao u nekom od rudnika u bespuću Siera Madre, gde bi izdržao najviše godinu dana pre nego što bi kao i mnogi drugi tamo ostavio svoje kosti — dodao je još Sejn.

— Spreman sam da ti pomognem, Šejne, pa čak i kada mi ne bi poklonio te proklete dolare — procedio je Džejson.

— Ne radi se o poklonu, Džejsone, već o pravednoj naknadi za rizik u koji se time upuštaš.

— Okej, Šejne. No, novac ćeš mi dati tek nakon što Planket završi na vešalima.

Shvativši da ne vredi da i dalje ubeđuje Džejsona, Sejn se okrenuo Naomi i rekao:

— Uzmi ga ti, Naomi. Ja...

Sejn je zastao ne dovršivši rečenicu, pošto je napolju pred vratima kolibe začuo jedva čujne šumove koji su odmah privukli njegovu pažnju.

Odmah zatim do njihovih ušiju je dopro nečiji odsečan glas koji je nekome nešto doviknuo.

— To je Napoleon Alister, Planketov gorila!

Samo koji delić sekunde kasnije u Sejnovim rukama se našla repetirana sačmarica.

Džejson je za to vreme šćepao petrolejsku lampu sa stola, pojurio je prema starom ormaru koji se nalazio na suprotnoj strani kolibe i pomerio ga u stranu.

Naomi je munjevito kupila novčanice, koje je Sejn u međuvremenu spustio na sto pored lampe, a zatim se i ona pri-

družila svom bratu Džejsonu da bi već u sledećem trenutku nestala kroz otvor koji se nalazio u podu ispod ormara.

— Hajde, šta čekaš? — dreknuo je Džejson.

U samo nekoliko koraka i Šejn se našao pored otvora koji je očigledno vodio u neki skriveni podzemni prolaz. Džejson ga je takvom silinom gurnuo unutra, da je Šejnu dvocevka gotovo izleteła iz ruku.

Na vratima kolibe se začulo odlučno kucanje, a onda je neko počeo glasno da doziva Džejsona koji se u međuvremenu priključio Šejnu, ne zaboravljajući da prethodno ponovo navuče ormar preko otvora u podu.

Već u sledećem trenutku iznad svojih glava su začuli lomljavu drveta, a onda su se uz strahovit tresak otvorila vrata trošne kolibe.

Šejn je najpre ugledao kako je u Džejsonovim rukama kresnula sibica, a odmah zatim i kako su usled upaljenog fitilja na sve strane letele užarene jarkocrvene iskre.

— Prokleti pasji sin nije ovde! — začuo se glas jednog od onih koji su se nalazili u kolibi.

U tami podzemnog prostora Šejn je primetio kako je Džejson u rukama držao desetak međusobno povezanih šipki dinamita i kako je potpuno hladnokrvno dozvolio da fitilj gotovo sasvim dogori pre nego što je eksploziv ispod nogara starog ormara ubacio u kolibu.

Prostorijom se prolomiše prestravljeni krici uspaničenih bandita.

Dole u skučenom prolazu Džejson je snažno odgurnuo Šejna dalje od otvora, tako da se ovaj sapleo i pao preko Naomi, koja se nalazila nedaleko od njega.

Šejn je čuo još kako je Džejson glasno opsovao, a onda mu se usled strahovite detonacije učinilo kao da je došao kraj sveta.

VIII

Sa svih strana se obrušavala zemlja na Šejna.

Kada su odjeci eksplozije konačno utihnuli, začuo je Naomino teško dahtanje pod sobom.

U podzemnom prolazu je vladao mrkli mrak, pošto se lampica usled eksplozije ugasila.

Šejn je osećao kako nešto strahovito pritiska njegove noge. Hteo je da se pomeri, ali ubrzo uvideo da je to nemoguće.

Iznenada ga je obuzeo njemu do tada nepoznat osećaj nemoi i uspaničenosti.

Osetio je kako je pod njim Naomi počela lagano da se pomiče.

— Pustite me već jednom! — prostenjala je ona.

— Ne mogu! — procedio je Šejn. — Čitav prolaz se srušio na nas.

— Pobogu, gde je Džejson? — zavapila je ona glasno.

Negde ispred njih začuo se čudnovat zvuk koji je nalikovao isticanju tečnosti iz prepune boce.

Skupivši svu preostalu snagu, Šejn se rukama odgurnuo o strop polurazrušenog podzemnog hodnika i doviknuo Džejsonovoj sestri: — Pokušajte sada da se izvučete ispod mene.

Tek nakon nekoliko bezuspešnih pokušaja to joj je i pošlo za rukom, tako da je Šejn sada imao više prostora u svojim nastojanjima da nekako oslobodi svoje zatrpane noge što je nakon nekoliko minuta koji su mu se učinili dugi kao večnost i uspeo.

Naomi je u međuvremenu u tami bila napipala lampu, te joj je Šejn pružio nekoliko palidrvaca koje je pronašao u džepu.

— Pokušajte da je upalite — rekao je on.

Zvuk koji je sve više nalikovao snažnom žuborenju vode postajao je sve glasniji.

Okrenuvši se teškom mukom u skućenom prostoru prolaza, Šejn počeo da pipa po nasiagama obrušene zemlje.

Gotovo istovremeno kada je napipao Džejsonovu ruku, Naomi je iza njegovih leđa uspeła da upali petrolejsku lampu.

Šejn počeo kao pomannitao da kopa. Vec nakon nepunog minuta poslo mu je za rukom da dođe do Džejsonove glave, a zatim i da ukloni zemlju sve do njegovih ramena.

Naomi koja je neprekidno vrištala još otkako je ugledala samo Džejsonovu ruku kako viri iz zemlje, sada je svim silama nastojala da se pored Sejna probije do svog brata.

— Nemojte sada samo da gubite glavu, Naomi! — proderao se Šejn, odgurnuvši je od sebe. — Moram najpre da ga izvučem ođavde, pa ćemo tek onda videti šta je s njim.

Uhvatio je obema rukama Džejsona ispod pazuha i počeo snažno da ga vuče. Na trenutak mu se učinilo da neće uspeti da ga izvuče, no onda je osetio kako smrtonosni zagrljaj crne zemlje polako popušta.

— Šta... šta je sa Džejsonom? — zavalila je Naomi.

U tom času Šejn ni sam nije znao šta je s njim. Okrenuvši ga na leđa, prineo je dlan svoje ruke njegovim grudima. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što je pod prstima osetio slabe otkucaje Džejsonovog srca.

Naomi je počela tiho da jeca.

Ne oklevajući ni časa, Šejn je počeo u ravnomernim vremenskim razmacima da upumpava svoj vlastiti dah u Džejsonova pluća. Nakon beskrajno dugih minuta Džejsonove ruke se iznenada pomeriše. Sa Šejnovih usana se oteo uzdah olakšanja dok je Naomi i dalje bespomoćno jecala.

Nakon što je ponovo došao do daha, Šejn je još uvek ošamućenom Džejsonu pomogao da se podigne na noge. Po njegovom mutnom pogledu Šejn je zaključio da mu sigurno još uvek nije bilo jasno šta se u stvari dogodilo. Zato ga je uhvatio za okovratnik i nekoliko puta blago ošamarilo.

— Šta to radiš?! — uzviknula je Naomi preneraženo.

— Sto mu gromova, umukni i radi ono što ti se kaže! — izderao se Šejn koji isto kao i Naomi nije primećivao da su nesvesno prestali da se jedno drugom obraćaju sa „vi”. — Ili možda hoćeš da svi zajedno ovde dole krepamo?

Naomi se samo stresla i začuđeno se zagledala u njega.

Džejson je za to vreme konačno potpuno došao svesti, ali je još uvek isprekidanim glasom upitao:

— Šta... šta... se desilo?

— Prolaz se obrušio — odvratio je Šejn promuklo. — Mo-

ramo što pre da izađemo odavde. Hajde, kreni prvi, pošto ga jedino ti i poznajes.

Džejson klimnu glavom. No, kada je nameravao da prođe pored Sejna i da krene dalje kroz podzemni prolaz, samo je zakovrnuo očima i ponovo nemoćno klonuo u Sejnovo naručje.

— Krecemo! Podi ti napred, Naomi, a ja ću vući Džejsona za sobom. Da li uopšte znas gde se ovaj hodnik završava?

Naomi odmahnu glavom, dok su niz obraze počele da joj se silvaju krupne suze.

Kada je konačno ipak krenula, Šejn se provukao pored Džejsona i uhvatio ga ispod pazuha da bi ga lakše vukao za sobom, pošto u niskom hodniku nije mogao da ga nosi na leđima.

Zuborenje vode im je sve jače odzvanjalo u ušima, a onda se hodnikom iznenada prolomio Naomi uspaničen krik.

Spustivši prethodno Džejsona pažljivo na zemlju, Šejn je otpuzio do Naomi koja je sa petrolejskom lampom u ruci sedela na zemlji na nekih pet-šest koraka od njega.

I on je širom iskolaćio oči kada je dole pod sobom ugledao otvor koji je vodio u obzidani ovalni tunel prečnika otprilike osam stopa. Tunelom je tekla voda koja se u njega slivala sa svih strana kroz porozne zidove.

— Hajde, silazi dole! — rekao je Šejn.

Ne sacekavši da vidi da li će ga Naomi poslušati, Šejn se okrenuo i vratio po Džejsona.

U tom trenutku se iznad njihovih glava začula potmula tutnjava. Šejn je užurbano počeo da vuče Džejsona prema otvoru, pošto je osećao da bi prolaz u kom su se još uvek nalazili mogao svakog časa potpuno da se obruši i da ih zatrpa pod sobom.

Naomi se već nalazila dole u hodniku i htela je da odloži lampu i da pomogne Sejnu da zajedno spuste onesvešćenog Džejsona, no Šejn je ipak najpre sam skocio dole, a onda je Džejsona natovarilo sebi na leđa.

Naomi je odmah zatim, bez prethodnog dogovora instinktivno krenula u pravcu u kom je tekla voda.

Šejn je nakon kraćeg razmišljanja i pokušaja da se na osnovu položaja kolibe orijentiše, zaključio da voda zacelo teče prema gradu i da bi bilo pogrešno kada bi i oni krenuli u tom pravcu. Zato je najglasnije što je mogao doviknuo Naomi kako bi nadjačao huk vode da krenu uzvodno.

Video je kako je Naomi zastala i kako se uspaničena zagledala u njegovom pravcu.

Šejn je sa Džejsonom na leđima krenuo uzvodno, razmišljajući o tome kako se dinamit koji je Džejson ubacio u kolibu ponovo našao u prolazu. Postojalo je samo jedno objašnjenje, a to je bilo da su Napoleon Alister i ostale Planketove gorile primetili da su Džejson, Šejn i Naomi nestali kroz podzemni prolaz, te su tovar dinamita vratili tamo odakle je i došao.

Voda je tekla takvom brzinom da je Šejn samo uz dosta muke uspevao da se održi na nogama. I ne samo to, već je i neprekidno nadolazila, tako da mu je sada dosezala gotovo do visine kolena.

Naomi se ponovo nalazila tik iza njegovih leđa. Iznenada

su pri slaboj svetlosti petrolejske lampe koja je uz to svakog časa pretila da se ugasi, ugledani nešto što je nankovalo pravom pravcem vodopadu. Sve je ukazivalo na činjenicu da je na tom mestu vodena masa koja je tekla površinom delimično razrušila sagrađeni tunel.

Sejn se zaustavio na nekih pet koraka od tog mesta.

— Trebalo je ipak da krenemo u suprotnom pravcu! — uzviknula je Naomi, svojini pomalo piskavim glasom.

Ne osvrćući se na njenu zaječljivu primedbu, Sejn je levom rukom čvrsto stegao Džejsona, a desnom je šćepao Naomi za nadikticu, povukao je prema vodi koja kao da je dolazila sa svih strana.

Svi troje su bili mokri do gole kože kada su konačno prošli kroz vodeni zastor iza kog je nivo vode svakim prevajenim korakom postajao sve niži.

Ono što ih je u tom času najviše mučilo bila je činjenica što više nisu videli ni prst pred okom. Iako se Naomi više nije oprala, Sejn je i dalje čvrsto držao u strahu da bi u tami mogao da je izgubi.

A onda je svuda oko njih nastao pravi pravcati pakao.

Osetili su kako je iznenada zemlja počela da podrhtava pod njihovim nogama da bi odmah zatim uz zagišujuću buku iza njihovih leđa došlo do obrušavanja kamenih zidova. Zahvaćeni strahovitom bujicom izgubili su tlo pod nogama. Dok ih je vodena stihija bacala čas na jednu čas na drugu stranu, Sejn je i dalje grčevito stezao Džejsona i Naomi. A onda je isto tako iznenada kao što je i došla, vodena stihija ponovo je nestala.

Poslednji ostaci vode koji su oticali nesmanjenom žestinom povukli su ga za sobom sve dok vrhovima čizama nije uspeo da se u tami zadrži za mali kameni ispust koji se tu nalazio. Sa svoje leve strane osetio je kako se nešto pomera.

— Naomi? — procedio je Sejn, shvativši gotovo istovremeno da usled zagišujuće buke, koja je i dalje ispunjavala tunel niko nije mogao da razazna ovo njegovo pitanje.

A onda je na svom ramenu osetio nečiju ruku koja ga je snažno prodrmusala. Sa ne malim čuđenjem, je shvatio da je to bila Džejsonova ruka, koji je u međuvremenu ponovo došao svesti. Džejson je najpre u mraku napipao Šejnovu glavu, a onda mu je doviknuo nešto na uho što Sejn i pored najbolje volje nije uspeo da razume.

Svojom drugom rukom Sejn je i dalje čvrsto pridržavao Naomi. Kada mu je konačno pošlo za rukom da je privuče sebi, video je da je Džejsonova sestra bila u dubokoj nesvesti.

Teško dahćući Sejn se podigao na noge, a zatim je na svom ramenu ponovo osetio Džejsonovo snažno drmusanje. Po njegovim izbezumljenim pokretima Sejn je zaključio da je Džejson sigurno bio uveren da je vodena stihija odnela Naomi. Zato je najpre prebacio njeno telo preko ramena, a onda je primeo Džejsonovu ruku njenoj glavi, da bi on mogao da vidi da je Naomi i dalje bila tu pored njih.

Izgledalo je da je Džejson odmah shvatio njegovu nameru, te ga je šćepao za levu nadikticu i povukao dalje do mesta gde se tunel pre samo nekoliko minuta obrušio.

Ubrzo zatim su se našli na suvom, a i buka koja im je do tada parala uši je postajala podnošljivija.

Kada se Džejson iznenada zaustavio, Šejn je začuo zvuk koji je nalikovao udaranju o teška gvozdена vrata. Šejn je najpre osetio blago strujanje vazduha po svom licu, a onda ga je Džejson uvukao u neki otvor na zidu i glasno se proderao: — Stani ovde!

Ponovo se začula škripa metala, a onda je huk vode nestao kao rukom odnesen. Šejnu se na trenutak učinilo da je ostao sam sa Naomi, no onda je začuo Džejsonove korake u tami. U Džejsonovim rukama je kresnulo palidrvce čiji je plamen prinio petrolejskoj lampi za koju je očigledno znao da se tu nalazi. Samo koji delić sekunde kasnije prostorija se kupala u toplom žućkastom svetlu.

Šejn se lagano osvrnuo oko sebe. Iza svojih leđa ugledao je teška gvozdена vrata kroz koja su maločas prošli. Pored Džejsona se nalazio ogroman drveni sanduk, kao i mali stočić na koji je Džejson spustio petrolejsku lampu. Na suprotnoj strani prostorije nalazio se stari rasklimatani ležaj iz čijeg dušeka je virila već uprljana slama.

— Spusti Naomi tamo na krevet — procedio je Džejson, a onda je osetio kako mu ponovo klecaju kolena, tako da je bio prisiljen da se spusti na stolicu koja se nalazila na samo dva koraka od njega.

Kada je Šejn pažljivo spustio Naomi na ležaj, ugledao je kako se njene pune grudi u snažnom ritmu podižu i spuštaju. Spustio se pored nje na ivicu kreveta i počeo blago da je drmusa.

Sa usana mu se oteo uzdah olakšanja kada je Naomi konačno otvorila oči.

IX

Trebalo je da prođe nekoliko minuta pre nego što su svi zajedno ponovo došli do daha.

Na Džejsonovom širokom, još uvek vlažnom licu pojavio se blag osmeh kada je upitao Šejna: — Kako li si to samo uspeo? Da li te je Naomi dovela ovamo?

Naomi se uspravila na krevetu, a onda se nekako stidljivo pomerila dalje od Šejna.

— Pa, kako sam uopšte mogla da znam za ovu prostoriju, kada mi nikada nisi pričao o njoj? — odvrtila je Naomi odmahnuvši glavom. — Ja sam htela da krenem nizvodno, no Šejn me je prisilio da zajedno pođemo u suprotnom pravcu.

— Šta se uopšte dogodilo? — upitao je Džejson. — Čuo sam samo eksploziju dinamita, a onda mi je nešto palo na glavu. A nakon toga se ničega više ne sećam.

Šejn mu je u nekoliko reči objasnio kako su stigli do obzidanog tunela i kako su prošli kroz mutnu vodenу zavesu.

— Tunel je sazidan još u vreme rata — rekao je Džejson češući se po glavi. — Svojevremeno je spajao grad sa vojnim uporištem južno od Galverstona, ali pre nekoliko godina je zatvoren, pošto su zidovi postali porozni te je svakog časa mogao da se sruši. Verovatno je sada usled obilnih kiša gore

na površini i došlo do toga, a da ste krenuli dole prema gradu, sigurno bismo se svi zajedno udavili, pošto odande izlaza nema.

— Dobro, a gde smo mi sada? — upitao je Šejn. — Da nije ovo možda deo starog razrušenog utvrđenja?

Džejson klimnu glavom.

— Da — reče on, da bi odmah zatim glavom pokazao u pravcu drugih gvozdenih vrata, koje Šejn u polutami do tada nije ni primetio. — Ona vrata vode u samu unutrašnjost tvrđave.

— Sigurno nisi jedini koji zna za ovaj tunel i za prostori-ju u kojoj se trenutno nalazimo?! — procedio je Šejn.

— Koliko god to zvučalo neverovatno, ipak mislim da je- sam — odvratio je Džejson. — Bar do sada još nikoga nisam video ovde u blizini, otkako sam prokopao onaj prolaz do moje kolibe do ovog tunela.

Kada se Šejn iznenada podigao sa kreveta, Džejson ga je začuđeno upitao šta je naumio.

— Da što pre izađem odavde — odvratio je Šejn. — Ili si možda mislio da ću sedeti ovde i čekati da se udavim kada tornado bude protutnjao gradom?

— Ali ovo je jedino mesto u celom Galverstonu na kom smo bezbedni — procedio je Džejson.

— Džejstone, nisam došao u Galverston da bi se zavukao u ovu rupu ovde — odvratio je Šejn nacerivši se. — A ako me moje pamćenje ne vara, onda smo ti i ja postigli neku vrstu dogovora, zar ne?

U tom trenutku se prostorijom prolomio Naomin preplašen krik. Osvrnuvši se, Šejn je ugledao kako unezvereno pretura po džepovima svoje vlažne, široke haljine.

Odahnula je tek kada je u njima napipala novčanice koje je još u kolibi uzela od Šejna.

A onda kao i da se on nečega setio i Šejn poče rukom da prelazi preko svoje jakne. Sačmarica i mali „remington” su srećom još uvek bili na svom mestu. Jedino nije znao da li su i meci koje je nosio sa sobom i dalje bili upotrebljivi.

U tom trenutku se i Džejson podigao sa stolice.

— Otići ću do grada da vidim da li Planket i njegovi ljudi i dalje tragaju za nama, pošto ti u takvom odelu ne možeš da se pojaviš u Galverstonu — rekao je Džejson, pokazujući prstom na Šejnovo mokro i zaprljano odelo.

— Možeš li da mi nabaviš novo? — upitao je Šejn sves- stan da je Džejson bio potpuno u pravu kada je ono maločas rekao.

Crnac klimnu glavom, da bi odmah zatim prišao vratima, gde se još jednom okrenuo i rekao Šejnu:

— Kada izađem, zaključaj ih ponovo. Kada se vratim po- kucaću najpre dva puta kratko, a onda dva puta dugo, tako da ćeš po tome znati da je sve u redu.

Ne sačekavši da mu Šejn bilo šta odgovori, Džejson je nastao kroz teška metalna vrata koja je Šejn odmah zatim ponovo zabravio.

Naomi je za to vreme ustala sa kreveta i počela da širi vlažne zelene novčanice po stolu sa kog je prethodno spustila lampu na pod pored svojih nogu.

Ne obazirući se na njeno prisustvo, Šejn je prišao krevetu na koji je odložio svoje vlažne stvari. Naomi je shvatila šta on to radi, tek kada je Šejn na sebi imao jedino još donje rublje boje rde koje je takođe nameravao da skinе sa sebe.

Širom iskolačenih očiju ona je zaprepašćeno zurila u njega.

— I ti bi trebala što pre isto to da učiniš, ukoliko naravno, ne želiš da navučeš upalu pluća — rekao je Šejn mirno.

— A šta ću navući ukoliko skinem odeću? — upitala je Naomi tiho.

Šejnove usne su se razvukle u širok osmeh.

— To zavisi od tebe, Naomi. Ja još nijednoj ženi nisam uzeo ono što ona nije htela dobrovoljno da mi da.

Ispustivši ostatak novčanica jednostavno na sto, ona mu je prišla toliko blizu da je Šejn osetio kako ga vrhovi njenih grudi blago dodiruju.

— Spasao si meni i Džejsonu život, Šejne — prošaputala je ona.

Šejn odmahnu glavom.

— Naomi, zaboravljaš da se vas dvoje ne biste ni našli u ovoj situaciji da niste naišli na mene. Dakle, nema potrebe da mi zbog bilo čega zahvaljuješ, a ponajmanje na ovaj način.

Odmah zatim Šejn se okrenuo i spustio na rasklimatani ležaj. Levom rukom je preko svog nagog tela navukao staro vojničko čebe koje se takođe tu nalazilo, a onda je prekrstio ruke iza glave i zagledao se u Naomi, koja je iznenada laganim pokretima počela da raskopčava svoju bluzu.

Šejn je osetio kako njegovo uzbuđenje raste kada je pred sobom ugledao njene čvrste savršeno oblikovane grudi. Ne odvajajući svoj pogled od njega, Naomi je zatim svukla i svoju dugu suknju koja joj se vlažna lepila za noge.

Umesto da svoje stvari okači da se suše kao što je to Šejn učinio, Naomi ih je nemarno bacila na pod.

— Odeća ti se tako neće osušiti — promrmlijao je Šejn promuklo, ne uspevajući da odvoji pogled od malog tamnog trougla između njenih nogu.

— Pusti sada te glupe priče, Šejne — promrmlijala je ona prilazeći krevetu, gde je svojim punim usnama napre lagano prešla preko njegovog lica da bi ih konačno strastveno priljubila na Šejnova poluotvorena usta.

X

Šejn je potpuno bio izgubio osećaj za vreme otkako se našao u Naominom zagrljaju. Džejsonova sestra je bila naprosto nezasita. Sudeći po njenom ponašanju u kolibi, Šejn je pomislio da je još uvek devica, no ovoga puta se kao retko kada prevario.

Njihova tela su još uvek bila viažna sa tom razlikom što se sada više nije radilo o preostalim kapima vode, već o graškama znoja kojima su bili obliveni.

Naomi se ponovo približavala vrhuncu kada je Šejn kroz njeno prigušeno stenjanje začuo nečije tihe korake ispred teških metalnih vrata.

U trenutku kada se Šejn munjevito odvojio od nje i kada

je skočivši na pod počeo da navlači svoje još uvek vlažne pantalone. Naomi se tiho nacerila i prošaputala: — Ne budi dešnjast, Šejne! Pa ne misliš valjda da bi Džejson mogao bilo šta da mi brani?

Odlučnim pokretom ruke Šejn joj je međutim dao znak da već jednom učiti. Munjevito je šcepao dvocevk, otvorio je i u letu uhvatio preostali metak koji je u visokom luku izleteo iz nje. Zatim je iz džepa svoje jakne izvukao druga dva i strpao ih u cev snažne sačmarice. Šejnovo lice se čudno iskežilo kada je pred vratima začuo glas koji je tiho procedio: — Hajde, otvaraj ta prokleta vrata, Šejne!

Za svaki slučaj Šejn je iz futrole izvukao i „remington“, a zatim je nečujno prišao vratima.

Sada se začulo i ugovoreno kucanje. Dva puta kratko, dva puta dugo.

— Džejstone? — procedio je Šejn.

— Da, ja sam.

Glas je zvučao potpuno izobličeno tako da je Šejn oprezno pomerio rezu na vratima, a zatim ih je samo malo odskrinuo da bi već u sledećem trenutku odskočio u stranu kada ih je spolja neko snažnim trzajem potpuno otvorio.

Ispuštajući životinjske krike u prostoriju je uleteo čovek sa ogromnom sačmaricom u rukama.

Pre nego što je uspeo da povuče obarač, Šejn ga je snažno tresnuo po rukama, tako da je sačmarica poletela nadole. Uz zaglušujuću buku iz cevi su izletela oba metka nakon čega je svuda u prostoriji počela da leti krupna sačma.

Naomi je glasno kriknula.

Šejn je osetio u tom času kako ga podilaze ledeni žmarci. Pa, zar je moguće da je Naomi pogođena, pomislio je Šejn.

U tim trenucima nije imao vremena da to odmah proverii, pošto je opasnost i dalje bila prisutna. Instinktivno je crnom gorili, koji je uleteo u prostoriju, zadao strahovit udarac drškom „remingtona“ po njegovoj brižljivo izbrižanoj glavi. Od siline udarca on se samo nemoćno skljkao na pod.

Pre nego što su ostale protuve napolju pred vratima shvatile šta se u stvari dogodilo, Šejn je sa repetiranom kratkom dvocevkom jurnuo napolje.

Video ih je ukupno trojicu. Dvojica su stajala na jedva tri jarde od njega, dok je treći stajao malo podalje i držao Džejsona Blekmana oblivenog krvlju.

U jednoj od one dvojice pred sobom, Šejn je prepoznao Napoleona Alistera, Planketovog gorilu. Ne oklevajući ni delić sekunde, Šejn je povukao obarač sačmarice.

Sa olakšanjem je osetio snažan trzaj u svojoj levoj ruci. Mesingane čaure su sa svojim sitnim punjenjem dakle ipak uspele da odole vodenoj stihiji. Sačma je pogodila onu dvojicu koji su uz bolne krike odleteli na pod.

Krajičkom oka Šejn je ugledao kako je treći napadač iznenada pustio Džejsona i mašio se za oružje zadenuto za pojasom.

Šejn je munjevito podigao cev malog džepnog „remingtona“ i u njegovom pravcu ispalio jedan jedini metak, od kog je ovaj nemoćno klonuo na zemlju.

U tom času se na vratima i dalje naga pojavila Naomi koja je tiho jecajući poletela prema Džejsonu. Suze počese da se slijavaju niz njeno lice kada ga je okrenula na leđa i kada je videla šta su sa njim učinili.

Napunivši ponovo sačmaricu Šejn je prišao Napoleonu Alisteru i njegovom prijatelju u nameri da ih razoruža. Obojica su širom otvorenih očiju zurili u njega. Verovatno još uvek nisu mogli da shvate kako to da su uopšte i nadalje bili u životu.

— Ustajte! — prosiktao je Šejn.

I jedan i drugi su se podigli tek nakon što je Šejn ponovo uperio sačmaricu u njih. Zatim ih je obojicu odveo kroz skrivenu prostoriju do vrata koja su vodila u tunel.

— Otvarajte ih! — naredio im je Šejn glasom koji nije trpeo pogovor.

Napoleon Alister je bolno stenjući pomerio rezu na vratima i otvorio ih. U tom trenutku prostoriju je zapljusnula vodena stihija za koju je Šejn u prvi mah pomislio da će ih sve zajedno povući sa sobom, no onda je video da nivo vode nije bio viši od nepune dve stope. Znao je, međutim, isto tako da se tunel spušta dole prema gradu i da je tamo voda sigurno daleko dublja. Alister i drugi Planketov gorila su očigledno takođe toga bili svesni, tako da su se žestoko protivili kada im je Šejn naredio da uđu u tunel.

— Hoćeš li da se tamo podavimo? — prostenjao je Alister molećivo.

U tom trenutku se i ćelavko pored Šejnovih nogu osvestio, te je Šejn i njemu naredio da se podigne na noge i da se pridruži svojim prijateljima.

Kada su sva trojica nestala kroz teška metalna vrata, Šejn im je prišao i navukao rezu na njih, ne zaboravljajući da je naknadno osigura pošto bi vrata inače i sa druge strane mogla da se otvore.

Nakon toga je izašao napolje u hodnik gde je Naomi klečala pored Džejsonovog beživotnog tela.

— Ti pasiji sinovi su ga na smrt pretukli — zajecala je ona ugledavši Šejnovu siluetu pored sebe.

Jeste da je Džejson bio gadno pretučen, no Šejn je već na prvi pogled video da od toga zaceo neće umreti.

— Hajde, položićemo ga na krevet — procedio je on, pružajući oružje uplakanoj Naomi.

Zatim je podigao Džejsona na ruke i uneo ga u osvetljenu prostoriju gde su bolje mogli da vide o kakvim se povredama radi.

Iza zatvorenih gvozdenih vrata ona trojica su i dalje žestoko protestovali, tako da je Šejn prišao vratima i ljutito uzviknuo:

— Ako smesta ne zaćutite, napuniću vas ovoga puta pravom sačmom!

Gotovo istovremeno njihovi povici potpuno utihnuše.

Kada se Šejn zadovoljan okrenuo, ugledao je Naomi pored Džejsona kako mu vlažnom bluzom briše ostatke krvi sa povređenog lica.

Džejson se iznenadujuće brzo oporavio. Lice mu je bilo prepuno tragova strahovitog mučenja kojem je bio izložen, no već se daleko bolje osećao. Čim je otvorio oči, počeo je da kipti od besa, i to u prvom redu od besa na samog sebe što je bio toliko glup da Alisteru dozvoli da ga se domogne.

Posle kraćeg dogovora zajedno su odlučili i pored toga što je Džejson goreo od želje da Alisteru i onoj dvojici uzvрати istom merom, da ih za sada ostave zatvorene u tunelu.

Nakon što su Naomi i Šejn navukli još uvek vlažnu odeću Džejson ih je poveo napolje u dvorište razrušenog utvrđenja. Iz pravca otvorenog mora duvao je topao blag povetarac što je Šejna i te kako iznenadilo, pošto je računao da napolju već besni oluja. Na istoku se već uveliko nazirao osvit dana koji je bio pred njima.

Džejson je dao znak Šejnu i Naomi da krenu za njim. I on i Šejn su bili svesni toga da najpre moraju da sklone Naomi na sigurno mesto pre nego što se bliže pozabave Luom Planketom.

Zato ih je Džejson poveo najpre prema kolibi čoveka koga je odlično poznavao i koji je bio vlasnik malog ribarskog brodića. Bio je siguran da kao iskusan moreplovac pri ovakvim vremenskim uslovima ovoga jutra neće isploviti.

Dok ih je Džejson vodio skrivenim stazama, izbegavajući da se iole približi gradu, Šejn je sve češće podizao pogled put neba, pitajući se kada će tornado stići i do obala Galverstona.

Znao je jedino da mu nije preostalo još mnogo vremena da obavi zadatak zbog koga je i došao ovamo u ovaj kraj.

Lu Planket je oduvek bio izuzetno prevejana osoba, te je zahvaljujući tome i svojoj izuzetnoj brzini često uspevao da izbegne da bude uhvaćen na delu. Osim toga, još nikome nije pošlo za rukom ili da oslobodi robove ili da mu preotme transport, a i nijedan od tih nesrećnika se nikada nije vratio nazad iz Meksika tako da nije bilo ama baš nikoga ko bi mogao da svedoči protiv njega.

Šejn je iz daljih razmišljanja trgnuo snažan stisak Džejsonove ruke. Drugom rukom ovaj mu je istovremeno pokazao u pravcu istočne strane ostrva kojoj se upravo približavao poveći jedrenjak.

Šejn je bio siguran da se radilo upravo o brodu koji je Planketove robove trebao da prebaci do Meksika.

Ali gde su se samo nalazili ti jadnici i koliko ih je ovoga puta bilo?

Šejnovu prvobitnu pretpostavku da se ovoga puta sigurno radilo o izuzetno velikom broju potvrđivala je i činjenica da je Planket unajmio izuzetno velik brod. Za samo desetak zatočenika koliko je obično otpremao vlasnicima rudnika to mu se svakako ne bi isplatilo.

Šejn je bio uveren da je i Planket kao uostalom i svi ostali u Galverstonu bio upoznat sa činjenicom da se obalama grada približava tornado. Pitanje je bilo samo da li će se usuditi da sa njim isplovi pre nego što nevreme prohuji gradom.

Odgovor na to pitanje Šejn je dobio od Džejsona koji je odlučno odmahnuo glavom i promrmljao:

— Možda bi Planket i bio u stanju da to pokuša, ali se kapetan broda sa tim sigurno neće složiti, pošto bi to bilo ravno samoubistvu.

— Ako je tako, onda nam preostaje ipak još nešto malo vremena — odvratio je Šejn tiho.

XII

U trenutku kada su se daleko na istoku konačno pojavili prvi sunčevi zraci, vetar je već uveliko potpuno bio utihnuo.

Dok se iz pravca južne strane ostrva i dalje čulo snažno valjanje talasa i njihovo udaranje o obalu, na drugoj, istočnoj strani Galverstonskog zaliva more je bilo ravno kao ogledalo.

Šejn je pomalo sumnjičavo odmeravao starog već osedelog morskog vuka, koji je sedeo pred njim za stolom u kabini malog ribarskog brodića.

Od Džejsona Blekmana Šejn je saznao da je starac već uveliko prevalio osamdesetu tako da ga je samo još više čudila mirnoća njegovih pokreta i tečnost govora. Kod njega se nije primećivao ni trag senilnosti koja je obično krasila čak i daleko mlade od njega. Dok se zamišljeno zagledao u Šejna, njegove koščate pocrnele ruke su i dalje spretno plele debelo mornarsko užo.

— Naomi će kod mene biti na sigurnom — promrmljao je starac nakon izvesnog vremena.

Govorio je blagim francuskim akcentom koji je zajedno sa njegovim imenom jasno ukazivao na njegovo poreklo. Zvao se Dik Tibadu i bio je po Džejsonovom kazivanju svojevremeno saborac poznatog gusara Žaka Lafita.

— Pa zar ste toliko sigurni da Planketovi ljudi neće i ovamo zaviriti? — upitao je Šejn sumnjičavo vrteći glavom.

Na starčevom izbornom licu se pojavio najpre blag osmeh, a onda je odlučnim glasom odvratio:

— Na moju „Emu” nikada nije kročila noga čoveka kome ja to prethodno nisam dozvolio.

Šejn se u ovom času jedino nadao da će stari Tibadu biti u stanju da ove svoje reči potkrepi i delima ukoliko se Planketove ubice ovde ipak slučajno pojave.

— Pa kada je tako, onda ću ja sada otići do grada — rekao je Šejn, obraćajući se Džejsonu, a kada je ovaj ustao u nameri da pođe sa njim, Šejn je još dodao: — Ti ćeš za to vreme ostati ovde i odmoriti se malo od svega onoga što si u poslednjih nekoliko sati preturio preko glave. I budi bez brige; nemam nameru da Planketu i njegovim plaćenicima pružim to zadovoljstvo da me se dokopaju. Uostalom, moj revolver i moje stvari se još uvek nalaze u „Velasku”. Najpre ću njih pokupiti, a zatim ću pokušati da nekako stupim u kontakt sa šerifom Marlouzom.

— Ali, to sam nikada nećeš uspeti! — pobunio se Džejson. — Planket mora da je već odavno o svemu obavestio Kala Gavroka. A pošto šerifov zamenik zna kako izgledaš, bićeš

mrtav čim te ugleda. Gavrok je, naime, jedan od onih tipova, koji prvo pucaju, pa tek onda postavljaju pitanja.

U tom trenutku se i stari Tibadu umešao u razgovor.

— Ali Džejsone, za tobom tragaju isto kao i za njim. Čak sam pre uveren da će im Sejn u ovim prijavim stvarima pre promaći nego ti, čije lice više nego dobro poznaju. Zato ću ja poći sa Sejnom u grad, gde ćemo se potruditi da dodemo do šerifa, a da prethodno ne naletimo na cev Gavrokovog revolvra.

Sejnu se ni najmanje nije dopadalo što će starca ovako još dublje uvući u nevolje, no u ovom času mu ništa drugo nije preostajalo do da prihvati njegov predlog. Sam sigurno ne bi uspeo neprimetno da se domogne šerifove kancelarije za koju čak nije ni znao gde se nalazi.

Kada se zajedno sa starcem našao na palubi, Šejn je i pored toga što se nije baš nešto mnogo razumeo u brodogradnju, shvatio da je Tibaduov brod iako već dosta star, bio u stanju da se što se brzine tiče, nosi sa brodom koji su maločas videli da se približava obalama Galverstona.

Tibadu je najpre pažljivo osmotrio okolinu, a onda je dao znak Sejnu da se zajedno sa njim spusti u mali čamac kojim su se zatim prebacili do obale. Tamo su ga zajedničkim snagama izvukli na suvo i sklonili ga u obližnje rastinje, da bi nakon toga krenuli prema puteljku koji je paralelno sa železničkom prugom kompanije „Hjuston-Galverston” vodio prema gradu.

Š obzirom na rano jutro u gradu je već bilo izuzetno mnogo sveta na ulicama.

Na železničkoj stanici je vladala neopisiva gužva. Bilo je više nego jasno da je veliki broj stanovnika Galverstona želeo da napusti grad pre nego što tornado stigne do njegovih obala. Verovatno su nameravali da duboko u unutrašnjosti sačekaju da nevreme prođe pre nego što se ponovo vrate u svoje domove ili bar u ono što će tada od njih ostati.

Šejn je bio obučen u široke mornarske pantalone koje mu je dao Tibadu. Uz to je na sebi imao još i sivu na nekoliko mesta zakrpljenu jaknu kao i vunenu kapu. Šejn se nadao da ga ovako obučenog nijedan od Planketovih ili Gavrokovih ljudi neće prepoznati.

I zaista, već nakon nekoliko minuta su neopaženo uspeali da stignu do hotela „Velasko”. Šejn se, međutim, nije usuđivao da na recepciji zatraži ključ, no u opštem metežu koji je i tamo već vladao, obojici je pošlo za rukom da se neopaženo popnu na prvi sprat, gde se i nalazila njegova soba.

Još dok su stajali na kraju stepeništa, Šejn se oprezno osvrnuo oko sebe, no nije video nikoga ko je na grudima nosio sjajnu metalnu zvezdu. Od Planketovih ljudi takođe nije bilo ni traga ni glasa, što i nije bilo čudnovato, pošto je crncima bio zabranjen pristup u „Velasko”. Ipak, postojala je mogućnost da je Planket uspeo nekoga da podmiti ko bi ga o svemu obavestavao ako se za to ukaže potreba.

Šejn je već hteo da krene prema svojoj sobi, kada ga je Tibaduova ruka snažno povukla unazad. Već u sledećem trenutku i Šejn je ugledao poluotvorena vrata ostave za veš, kroz koja je neki crnac posmatrao šta se u hodniku dešava.

Potpuno hladnokrvan, stari Tibadu mu je prišao i upitao ga za broj sobe koje se nalazila na drugom spratu.

— Moraćete da se popnete sprat više — odgovorio mu je ovaj.

— Da li se tako odgovara jednom starom iznemogom ratnom veteranu, je li? — dreknuo je Tibadu, šćepavši momka iznenada za uno. — E, miadicu, a sada cu ti pokazati kako se osobama kao što sam ja, dužje dužno poštovanje!

Još pre nego što se momak, koji je očigledno bio jedan od Planketovih placenika, oporavio od iznenađenja, Tibadu ga je snažno gurnuo dublje u ostavu da bi odmah zatim munjevito zatvorio vrata i okrenuo ključ koji se spoja nalazio u oravi.

Nakon toga je Tibadu kao da se radilo o najnormalnijoj stvari na svetu, prišao vratima Sejnove sobe i istim ključem ih otključao. Starac je verovatno oćnekud znao da ključ od ostave ujedno otključava i sve druge sobe.

Sejn je tiho šmugnuo unutra, pokupio svoje stvari i ponovo izašao napolje u hodnik. Pogledavši brzo u unutrašnjost putne torbe, zadovoljno je konstatovao da je opasac sa oba revolvera još uvek bio na svom mestu.

Samo nekoliko minuta nakon što su napustili hotel, stigli su do ulice u kojoj se nalazila šerifova kancelarija, gde se Sejn sklonio u obližnji prolaz kroz koji je u slučaju opasnosti lako mogao neprimetno da nestane.

Kancelarija šerifa Mariouza nalazila se tačno nasuprot tog mesta na drugoj strani ulice. Kada je video da iz nje izlazi jedan od pomoćnika, koga je zajedno sa Gavrokom već sreo u „Pelikanu“, Sejn se povukao dublje u prolaz, koji je još uvek bio u tami.

Nepuna tri minuta nakon što je ušao u Mariouzovu kancelariju, stari Tibadu je ponovo kročio na ulicu. Prešavši na njenu drugu stranu, dao je neprimetan znak Sejnu da mu se i on pridruži.

— Mariouz trenutno nije u kancelariji, tako da tamo sada Gavrok izigrava velikog gazdu — promrmijao je starac, dok su hodali jedan pored drugog. — Čuo sam iz razgovora koji je vodio sa jednim od svojih ljudi, da još uvek tragaju za vama i za Džejsonom.

— Sto mu gromova, pa gde bi šerif mogao da bude? Znae li gde stanuje?

— Iznad same kancelarije — odvratio je starac tiho. — Video sam da ispred vrata koja vode gore na sprat stoje dvojica njegovih zamenika koji prave takav izraz lica, kao da će izrešetati svakog ko bi se samo usudio da priđe tim prokletim vratima.

Sejn glasno opsova.

— Pa zar ne postoji nikakva druga mogućnost da dodemo do njega?

— Pa, kad-tad će morati ponovo da se pojavi u kancelariji — odvratio je starac nemoćno slegnuvši ramenima.

— Toliko dugo ne možemo da čekamo, Tibadu — procedio je Sejn odlučnim glasom i brzo je uvukao starca u malu sporrednu uličicu gde je otvorio svoju torbu i iz nje izvukao opasac sa oba „remingtona“. Kada ga je pričvrstio, zadovoljno je

ustanovio da se revolveri, zahvaljujući dugoj Tibaudovoj jakni uopšte nisu primećivali.

— Uzmite tašnu i vratite se na brod. Uz put možete da svratite do luke i da pokušate da saznate da li su negde u većem broju videni nepoznati crnci. Ne mora naravno da se radi o zatočenicima, pošto je kao što znate Planket najveći broj njih namamio time što im je obećavao da će na njihovom odredistu brzo moći da steknu ogromno bogatstvo.

Tibadu klimnu glavom.

— Recite šta ste naumili, Šejne? — upitao je starac znatiželjno.

— Otići ću do šerifa da ga probudim, kako bi najzad mogao da preuzme svoje svakodnevne dužnosti gradskog serifa — odvratio je Šejn glasno se nacerivši.

XLIII

Šejn je preko krova susedne kuće uspeo da se domogne krova serifove kancelarije, pri čemu su mu metalne požarne stepenice bile od velike koristi.

Sa mesta na kom se nalazio, pružao mu se odličan pogled na celokupan Galverstonski zaliv. Jarboli jedrenjaka kojima je luka bila preplavljena, podizali su se visoko u nebo tako da Šejn nije mogao da ustanovi gde se usidrio jedrenjak koji je negde pred sam izlazak sunca uplovio u zaliv.

Šejn je bio rešen da prepusti šerifu Marlouzu da potraži odgovor na to pitanje, čim ga probudi iz njegovih slatkih snova; već nakon krace potrage uspeo je da pronade otvor kroz koji se dospevalo u unutrašnjost zgrade u kojoj se nalazila i šerifova kancelarija. Preko strmih drvenih stepenica spustio se dole do prvog sprata. Iz pravca prizemlja do njegovih ušiju su dopirali prigušeni glasovi koji nisu bili dovoljno bučni da bi probudili usnulog čoveka.

Šejn se ubrzo našao na početku dugog hodnika sa kog se ulazilo u barem desetak prostorija.

— Kako li sada samo da pronađem pravu sobu? — upitao je Šejn. Odgovor na to pitanje nametnuo se sam po sebi, čim je prišao prvim vratima na kojima je otkrio mesinganu pločicu sa ugraviranim imenima onih koji su tu stanovali.

Već kod trećih vrata Šejn se zadovoljno nacerio kada je na njima ugledao ime Brajana Marlouza.

Hteo je već da pokuca, a onda je začuo prigušeno kikanje kao i nečije strastvene uzdahe.

Samo za trenutak je bio iznenađen i zatečen, no onda se setio Džejsonovih reči o šerifovoj omiljenoj zabavi. Nije bilo nikakve sumnje da se Marlouz nalazio u svojoj sobi, zabavljajući se sa nekom devojkom umesto da dole obavlja dužnosti za koje je plaćen.

Šejn je i dalje stajao pred vratima neodlučan šta da učini. Jedno je bilo sigurno; Marlouz ga zacelo neće dočekati sa blagonaklonošću ukoliko ga iznenadi u krevetu sa nekom devojkom. I Marlouza su, kao i sve druge čuware zakona, građani birali u određenim vremenskim razmacima, tako da prilikom sledećeg izbora sigurno ne bi dobio dovoljan broj glasova, uko-

liko bi gradom prostrujala vest o njegovim neobičnim sklonostima.

Sejn u tom trenutku nije imao drugog izbora nego da pokuca na šerifova vrata, pošto je što pre morao s njim da porazgovara.

Možda će se šerif odobrovoljiti ako mu obećam da se ovo neće dalje pročitati, pomislio je Sejn.

U trenutku kada je prineo pesnicu vratima u nameri da glasno pokuca, zacuo je ponovo tiho kikotanje koje je ovoga puta prekinuo nešto dublji, takode ženski glas.

Sto mu gromova, pa šerif nije bio u društvu jedne, već dve devojke, pomislio je Sejn začuđeno.

Odmah zatim iza zatvorenih vrata je začuo nečije lagane korake, a odmah zatim i tiho okretanje ključa u bravi.

Sejn se munjevitog povukao prema stepeništu odakle je pri-tajen posmatrao događaje koji su potom usledili. Najpre je ugledao ljupko lice neke plavuše koja je oprezno promolila glavu kroz odškrinuta vrata pre nego što je oskudno odevena ušla u susednu sobu, odakle se sa flašom viskija u ruci ubrzo ponovo pojavila.

Devojka je bila izuzetno mlada. Po Šejnovoj proceni nije mogla da ima više od sedamnaest godina, sto je bio samo još jedan dokaz više koji je potvrđivao ono što mu je Džejson ispričao o šerifu. Ne oklevajući ni časa, Šejn se pojavio iz svog skrovišta i u nekoliko koraka se nečujno stvorio pored iznenađene devojke koja je ispustila prigušen krik, kada ga je ugledala pored sebe.

Šćepavši je snažno za nadlakticu, Šejn je gurnuo kroz vrata koja je odmah zatim zaključao za sobom.

Devojka je sada već glasno vrištala, na šta se Šejn ni najmanje nije obazirao. Gurajući je ispred sebe prišao je drugim vratima, koja su širom stajala otvorena. Kada je zajedno sa plavušom kročio unutra u njegovim rukama se već nalazio „remington“, no Šejn nije bio siguran da bi uspeo da ga upotrebi da je čovek koji se nalazio na krevetu, kojim slučajem krenuo na njega. Za tako nešto je i suviše bio iznenađen prizorom koji se pred njim ukazao.

Na krevetu koji je bio dovoljno prostran da se na njemu smesti desetak odraslih osoba, pored Brajana Marlouza nalazile su se još dve crnokose devojke; jedno izuzetno bele puti kao i neka mlada Kineskinja detinjeg izraza lica. Svi troje su zanemeli i iznenađeno zurili u Šejna koji je sa revolverom u ruci stajao u vratima.

U trenutku kada je ugledao kako Marlouz pogledom traži svoj opasač koji se nalazio okačen o uzglavlje kreveta, Šejn je preteći podigao cev „remingtona“.

Šerifovo lice se zajapurilo od besa. Bilo je to lice izuzetno pravilnih crta, koje je kvarilo jedino nekoliko ožiljaka koji su svedočili o Marlouzovom burnom načinu života. Šejn je mogao da zamisli kako su mnoga ženska srca brže kucala dok je šerif šetao gradom, no sve je to njega sigurno ostavljalo potpuno hladnim, pošto se očigledno, interesovao jedino za izuzetno mlade devojke.

— Ko ste vi, do đavola? — upitao je šerif ljutito nakon što se povratio od prvobitnog iznenađenja.

— Zaista mi je žao što sam na ovaj način morao da banem u vašu sobu, šerife — odvratio je Šejn mirno. — No, u ovom času mi se učinilo da drugog izbora nemam.

— Sto mu gromova, šta sada to treba da znači? — dreknuo je Marlouz. — Pa, mogli ste da potražite i mog zamenika, ukoliko vas nešto tišti.

— Upravo je vaš zamenik moj najveći problem — odvratio je Šejn nacerivši se. — On bi mi, naime, sigurno prosvirao lobanju čim bi me ugledao.

Krajičkom oka Šejn je video kako su sve tri Marlouzove ljubavnice počele da se oblače. Šejnu ni u snu nije padalo na pamet da ih u tome sprečava. Pitao se jedino da li da ih pusti i da napuste prostoriju nakon što budu potpuno obučene. Znao je da bi odmah otišle do Planketa da ga upozore. No, Planket je već ionako verovatno od sluge iz „Velaska” saznao da se Šejn ponovo pojavio u gradu.

— Ako vam je Gavrok za petama, to samo može da znači da ste najobičnija protuva — procedio je Marlouz ledenim glasom.

Šejn odmahnu glavom.

— Moguće je da Gavrok živi u tom uverenju, pošto mu je Lu Planket to usadio u glavu — rekao je Šejn mirno. — Hajde, šerife, recite devojkama da izađu odavde, ali im ujedno skrenite i pažnju da će im se suditi kao saučesnicima u ubistvu ako Planketu odaju samo nešto od ovoga što su maločas čule.

Marlouzove zelenkastosive oči čudno zasvetlucaše.

— Čule ste šta vam je rečeno! A sada se gubite odavde!

Njih tri naravno nisu dozvolile da im se tako nešto dva puta kaže, već su odmah izašle kroz vrata napolje u hodnik.

Šejn ih je kratko ispratio pogledom, a kada se ponovo okrenuo, našao se pred otvorom šerifovog službenog „kolta”.

Tiho se nacerivši, Šejn je vratio „remington” u futrolu.

— A sada podignite te vaše prijave šape uvis! — prosiktao je šerif.

— Bolje sačekajte da vam nešto pokažem pre nego što naćinite neki nepromišljen potez, šerife — odvratio je Šejn mirno da bi se odmah zatim mašio za džep jakne iz kog je izvukao još uvek vlažno parće hartije, koje je pružio šerifu. Ovaj je sumnjičavo počeo da čita ono što je na njemu stajalo. Jeste da je mastilo bilo delimično razliveno, ali se Šejn ipak nadao da će šerif uspeti da ako ništa drugo, razazna potpis guvernera države Teksas.

Već nakon nekoliko trenutaka Marlouz je najpre spustio cev „kolta”, a onda ga je na kraju bacio ispred sebe na krevet.

— Prokletstvo, šta sve ovo treba da znači, mister? — upitao je šerif još uvek pomalo razdražljivo. — Uostalom, ko mi garantuje da ovu punomoć niste nekome ukrali? No, pod pretpostavkom da i nije tako, voleo bih da znam šta tražite ovde u Galverstonu?

— Planketa! — odgovorio je Šejn.

Šerifovo lice se iznenada razvuklo u čudnu grimasu.

— Vaši privatni aranžmani sa Planketom me ni najmanje ne zanimaju, šerife — dodao je Šejn nacerivši se. — Nadam se jedino, da vas on zbog toga ne drži u šaci.

— Sto se toga tiče, budite bez brige, mister — odvratio je Marlouz odmahnuvši rukom. — Možda to još niste saznali, ali ja nikada nisam pravio tajnu od toga da volim da jurim za svakom ženskom suknjom ukoliko se u njoj kriju mlade devojkice. Oženjen nisam, a i svi ovde u Galverstonu su više nego zadovoljni što se zabavljam sa ovakvim devojkama i što kćerke časnih građana ostavljam na miru iako bi mnoge od njih bile spremne da rade isto ono što i Planketove devojkice. To da ste me zatekli sa tri devojkice istovremeno u krevetu, ne morate svima u gradu da poturate pod nos.

— Smatrajte da ništa nisam ni video, šerife — rekao je Šejn, a onda je još dodao: — A sada slušajte šta imam da vam kažem...

Šejn je počeo da priča šta je sve poslednjih nedelja saznao o Planketu da bi svoju priču završio izveštajem o tome kako je i pored toga što je ulaz u kuću bio dobro čuvan, dospeo ovamo u njegove privatne prostorije.

— Rečeno mi je da se nijedan brod neće usuditi da isplovi pre nego što tornado prođe — dodao je Šejn još na kraju.

— To bi bilo ravno samoubistvu — odvratio je šerif, ponavljajući od reči do reči ono što je i Džejson već rekao.

— To onda znači da će robovi biti još danas ukrcani na jedrenjak koji je ovoga jutra uplovio u zaliv, ali i da će brod najverovatnije tek sutra isploviti — procedio je Šejn. — Zahvaljujući tome što ni Planket nije računao sa dolaskom tornada, imaćemo dosta vremena da ga jednom zauvek strpamo iza rešetaka.

Marlouz počeo zamišljeno da se češe po bradi.

— Ali, rekli ste da su svi ti jadnici dobrovoljno pošli sa Planketom — promrmljao je. — Pa, kako onda mislite da dokažete da je u Meksiku hteo da ih proda kao robove?

— Taj problem ćemo kasnije rešiti, Marlouze — odgovorio je Šejn tiho se nacerivši. — Pročitali ste sigurno na guvernerovoj punomoći da imam njegovu saglasnost da i bez ikakvih dokaza uhapsim Planketa i da ga sprovedem u Ostin. Jedan moj kolega je u međuvremenu sigurno već stigao u Meksiko sa zadatkom da tamo pribavi potrebne dokaze što mu je do sada verovatno već pošlo za rukom.

Sada već potpuno obučen, šerif Marlouz je pričvrstio svoj opasač i rekao:

— Pa, ako je tako, onda bismo mogli da krenemo, Šejne!

— Polako, šerife! — odvratio je Šejn odmahnuvši glavom. — Krenućemo odavde svako na svoju stranu, a Planketa ćemo ščepati tek kada potpuno budemo sigurni da se oni jadnici nalaze na jedrenjaku.

XIV

Šejn je samo uz dosta muke uspeo neopažen ponovo da se vrati do Tibaduove „Eme”. U gradu je izgledalo kao da su i Planket i Gavrok podigli sve svoje ljude na noge sa zadatkom da što pre pronađu Šejna.

Dok se približavao starčevom brodu, Šejn se zadovoljno nacerio kada se setio trojice Planketovih gorila, koji su sada čamili u podzemnim katakombama razrušenog utvrđenja. Bar im od njih u ovom času nije pretila bilo kakva opasnost.

Nebo su u međuvremenu već bili prekrili gusti crni oblaci. Ni voda u zalivu više nije bila onako mirna, tako da su se ukotvljeni brodovi blago lelujali na talasima koji su iz časa u čas i ovde postajali sve veći i veći.

Tibadu je primetio Šejna kako se približava obali, tako da je spustio svoj mali čamac u vodu i krenuo po njega. Čim se Šejn ukrcao, starac mu je odlučnim glasom naredio da legne dole u čamac.

— Planketovi ljudi su bili na mom brodu — procedio je Tibadu tiho.

Kada je ugledao Šejново preneraženo lice, stari morski vuk se samo tiho iscerio i dodao:

— Nisu, naravno, uspeli da pronađu Džejsona i Naomi.

— Ali, otkud to da su posumnjali da bi Džejson ili ja mogli da budemo baš na „Emi“?

— Nekog određenog razloga sigurno nisu imali, pošto niko u gradu ne zna da smo Džejson i ja dobri prijatelji. Verovatno su jednostavno počeli da pretražuju svaki brod koji se nalazi u zalivu, pošto je Planket kako sam saznao, postao izuzetno nervozan. Čak je možda i moguće da je već posumnjao da vi, Šejne, niste običan smrtnik koji je zalutao ovamo u Galverston, već čovek koji mu je za petama. A pored toga, tu je još i tornado, koji mu remeti planove.

Ćutke su zatim produžili sve dok Tibadu nije pristao uz bok „Eme“. Spretno poput najiskusnijeg mornara Šejn se malim ispletenim lestvicama uzverao gore da bi odmah zatim nestao u potpalublju broda gde su ga Džejson i Naomi već sa nestrpljenjem očekivali.

— Jesi li razgovarao sa Marlouzom? — upitao je Džejson, čije je lice još uvek izgledalo tako kao da se upravo na život i smrt borio sa izgladnelom pumom.

Šejn je kratko klimnuo glavom, no sačekao je da im se i Tibadu pridruži pre nego što ih je o svemu izvestio.

— Dogovorio sam se sa šerifom da čekamo dok ne bude-mo sasvim sigurni da je Planket sve robove ukrcao na brod, pa da tek onda krenemo u akciju.

— A kada će to po tvom mišljenju biti? — upitao je Džejson sa neskrivenim nestrpljenjem da se čitava stvar što pre završi.

— Sigurno još pre nego što tornado stigne do Galverstona — odvratio je Šejn.

Džejson klimnu glavom.

— Dik je u luci saznao da su se pojavile svima nepoznate osobe, koje noće u napuštenim kolibama ili iznajmljenim lučkim skladištima. Gradom se pronose priče da je preko na Vir-džinija pointu Planket iznajmio napuštenu halu kompanije „Hjuston-Galverston“ u kojoj se sada nalazi sigurno preko sto-tinu crnaca i Indijanaca.

Šejново lice se iznenada smračilo.

— Pa, bilo kad će morati da ih ukrcaju na brod sto pri tako velikom broju ljudi sigurno neće biti baš jednostavno. Uveren sam da će sačekati okrilje noći, pošto bi po danu to bilo isuviše upadljivo.

Tibadu klimnu glavom.

— Sve ukazuje na činjenicu da je Planket morao da odstane od svog prvobitnog plana — procedio je starac. — Cuo sam da je došlo do žestoke svade između njega i kapetana broda „Matagorde”, koji je još juče trebalo da uplovi u luku. Verovatno je Planket želeo da isplovi pre nego što tornado stigne i dovede.

Tek sada je Šejn u potpunosti shvatio koliko su mu u ovom času vremenske prilike, odnosno neprilike išle na ruku. Da je kojim slučajem jedrenjak na vreme uplovio u zaliv, sigurno bi i ovoga puta morao da se vrati neobavljena posla.

— Kakvi su tvoji planovi, Šejne? — umešao se ponovo Džejson. — Hoćeš li sačekati dok šerif Marlouz ne uhapsi Planketa?

Ne, tako nešto Šejnu ni u snu nije padalo na pamet. Mirno čekanje da neko drugi obavi posao umesto njega jednostavno nije bilo u njegovoj prirodi. Zato je setivši se lučkog inspektora Kartera Dagana, koji je navodno sarađivao sa Planketom, jednostavno upitao:

— Tibadu, recite mi kakav je u stvari Dagan čovek?

— Najobičnija kukavica i parazit — odvratio je starac, dok mu je oko usana titrao podrugljiv osmeh. — Potrebno je samo da uperite cev revolvera u njegovu smrdljivu njušku, pa da vam otkrije sve što želite da znate.

— Pa, ako je tako, onda ne bi škodilo da ga posetimo, zar ne? — rekao je Šejn odlučnim glasom.

— Ovoga puta i ja idem s tobom! — procedio je Džejson, skočivši na noge.

— A šta će biti sa Naomi? — promrmljao je Šejn.

— Ona sada zna gde treba da se sakrije ukoliko se neko pojavi na brodu, tako da za nju ne moramo da brinemo — odvratio je Džejson.

— Postoji, međutim, još jedan problem, Džejstone. Čim se pojaviš na obali, Planketovi ljudi će te prepoznati i sa zadovoljstvom izrešetati.

Crnac se samo glasno nacerio.

— Budi bez brige, Šejne. Pronašao sam neke Dikove stvari u kojima me, kladim se, čak ni ti ne bi prepoznao.

XV

Napolju je u međuvremenu počeo da duva jak, hladan vetar koji je nagoveštavao dolazak nevremena. Obučeni u mornarska nepromočiva odela Tibadu, Šejn i Džejson su vesiali prema obali.

I pored jasnih nagoveštaja predstojećeg tornada, Galverstonski zaliv je naprosto bio preplavljen malim jedrenjacima. U daljini blizu Virdžinija pointa ugledali su dim koji je kuljao iz ogromnog parobroda.

Džejson koji je na sebe preuzeo da vesla uz snažan vetar,

bio je već na izmaku snaga kada su konačno stigli do obale. Odatle su ubrzo zatim neopaženo uspjeli da se domognu i ulice Faundri gde su u okrilju zidina obližnje valjaonice posmatrali događaje ispred saluna „Pelikan“ pre nego što su produžili dalje do zgrade lučkog inspektorata koja se nalazila na kraju iste ulice. Ono što su videli, bilo je više nego dovoljno da shvate da je Lu Planket podigao pravu pravcatu armiju dobro naoružanih crnih momaka na noge.

Kada su oprezno produžili dalje i kada su već bili blizu svog cilja, Tibadu je iznenada zastao i tiho zviznuo kroz zube, pokazujući u pravcu luke gde je parobrod koji su maločas videli, upravo pristajao uz bok Planketovog jedrenjaka. Usled kiše koja je lila kao iz kabla nisu mogli jasno da razaznaju šta se na ova broda događa.

— Pa, to je Daganov brod! — uzviknuo je starac prene-raženo.

Šejn ljutito opsova. Taj prokleti Dagan je dakle lično učestvovao u trgovini robljem! I ne samo to, već je i svoj službeni brod koristio da bi na njemu prebacio robove do jedrenjaka.

Odmah zatim su krenuli dalje sve dok Džejson rukom nije dao znak da se svi zajedno sklone u ulaz neke obližnje kuće.

— Sta je? — upitao je Šejn.

Džejson je kratko promolio glavu i pokazao u pravcu zgrade ispred koje su se nalazile tri prilike sa šeširima duboko nabijenim u lice kako bi se na taj način bar delimično zaštitili od sve jače kiše.

— Planket je postavio stražu i ispred Daganove kancelarije — procedio je Džejson kroz zube.

Bilo je dakle više nego očigledno da Planket nije imao baš nekog naročitog poverenja u svog ortaka Kartera Dagona.

Iz razmišljanja šta dalje da učine, Šejna je trgnuo Tibaduov unezveren uzvik. Šejn se munjevitio okrenuo ali nije više mogao da spreči Džejsona da mirno kroči napolje na ulicu i potpuno hladnokrvno krene prema Planketovim ljudima.

Ne oklevajući ni časa i Šejn je krenuo za njim.

Video je kako je Džejson pognute glave zastao ispred zgrade lučkog inspektorata i kako je nešto doviknuo onoj trojici koji su tamo čuvali stražu.

U trenutku kada su Planketove gorile već htele da se maše za svoje oružje nebo je zaparala munja, a odmah zatim se negde u blizini začuo strahovit udar groma. Ona trojica iznenađeno zastadoše što je Džejson iskoristio da skoči na njih i da dvojicu ščepa za kosu i da njihove glave tresne jednu o drugu. Treći je za to vreme uspeo da potegne revolver, no nije stigao i da ga upotrebi pošto se u istom trenu pored njega našao Šejn, koji ga je jednim preciznim udarcem u bradu poslao u carstvo snova.

Iako su sva trojica Planketovih gorila nepomično ležali na zemlji, stari Tibadu im je prišao i zadao za svaki slučaj još po jedan udarac ogromnom drvenom palicom po glavi pre nego što su ih uklonili sa ulice.

Džejson je jednom od njih svukao dugi platneni mantil i obukao ga preko svojih stvari da bi se odmah zatim postavio

pored ulaza u zgradu da bi iz pravca „Pelikana” izgledalo kao da je inspektorat i dalje dobro čuvan.

Šejn je za to vreme onu trojcu svezao njihovim opasačima, a zatim su se on i Tibadu uputili prema Daganovoj kancelariji. Starac je najpre kratko provirio kroz stakleno okno koje se nalazilo na vratima kapetanije, a onda je rukom dao znak da se brzo sklene u stranu. Vremena da se negde sklene nije, međutim, bilo. Vrata kancelarije se otvoriše i u njima se pojavilo preneraženo široko lice nekog crnog plećatog momka.

U trenutku kada se crnputi momak povratio od iznenadenja i kada je pokušao da reaguje, Tibadu ga je kao i onu trojicu malečas snažno mlatio po glavi.

Šejn se u nekoliko koraka našao pored otvorenih vrata odakle je video kako još jedan Planketov plaćenik stoji pored pisaaeg stola na nekih pet koraka od njega.

Šejn se instinktivno bacio u stranu, pokušavajući povikom da upozori Tibadua na opasnost koja im je pretila. A onda se već i začula zaglušujuća eksplozija ogromne sačmarice. Olovo se raspršilo po hodniku iza Šejnovih leđa, ali nije pogodilo ni njega ni starog Dika Tibadua.

Dok je još ležao na podu Šejn je krajičkom oka video da je crnac ispalio metak samo iz jedne od dve cevi sačmarice i da je upravo ponovo prinosiso prst obaraču.

U tom trenutku je i Šejnov „remington” počeo da bljuje vatru. Već prvim metkom pogodio je Planketovog gorilu u ruku tako da je ovom sačmarica u visokom luku odletela na pod.

Prostorijom se prolomio bolan krik ranjenog revolveraša. Ispostavilo se da je momak daleko žilaviji nego što je to Šejn u prvi mah pomislio. Iako mu je ruka nemoćno visila niz telo, Planketov gorila se drugom rukom mašio za opasač za kojim je bio zadenut ogroman „kolt”. Sve je to činio svojom slabijom rukom, tako da je Šejn imao dovoljno vremena da mu pritrči i da ga snažnim udarcem drškom revolvera obori sa nogu.

Omaleri debeli čovečuljak, koji je sve vreme širom iskolaaenih očiju sedeo za pisaćim stolom, sada je odnekud izvadio mali džepni „deringer” spreman da već prvim metkom otpremi Šejna u pakao.

— Dagan! — prolomio se Tibaduov dubok glas iz pravca izrešetanih vrata. — Mrtav si ako bilo šta pokušaš!

Debeljko se prestravljeno stresao i ispustio „derindžer” kao da se upravo o njega opekao.

Već u sledećem trenutku Šejn se našao pored njega. Ščepavši ga za revere skupocenog odela bukvalno ga je odigao sa stolice.

Debeljko počeo unezvereno da vrišti.

— Šta... šta hoćete od mene? Ako me smesta ne pustite, zvaću šerifa!

— A šta ćeš mu ispričati, inspektore? — prosiktao je Šejn. — Da se zajedno sa svojim prijateljem Planketom bavite prljavim poslovima?

Začuvši ove reči Dagan je iznenada prebledео.

— Vaš parobrod trenutno plovi zalivom, Daganе — pro-mrljao je Šejn, gurnuvši ga nazad u stolicu. — A sada mi

recite tajan broj onih jadnika koji je prebacio na „Matagordu“?

Izgledalo je kao da će debeljko doživeti srećni udar, pošto je iznenada počeo da se guši prinoseći ruku levoj strani grudnog koša.

— Ko... ko ste vi? — bilo je jedino što je uspeo da procedi.

— Čovek dolazi iz Ostina — rekao je Tibadu. — Šalje ga lično guverner sa zadatkom da konačno prekine Planketove nezakonite poslove. A svako ko je na bilo koji način umešan u te poslove provešće ostatak svog bednog života iza rešetaka.

Dagan počeo da otvara usta kao riba na suvom. Tek nakon nekoliko minuta uspeo je kako-tako normalno da diše.

— A sada da čujemo šta o svemu tome znate, Dagane — rekao je Sejn odlučnim glasom. — Ne zaboravite da se radi o vašoj glavi. Dakle, koliko robova Planket ovoga puta namerava da proda?

— A da li ću ja izbeći zatvor ukoliko vam pomognem? — upitao je Dagan tesko dahćući. Očigledno mu je postalo jasno da je čovek pred njim o svemu bio odlično obavešten i sada je na svaki mogući način trebao spasavati vlastitu kožu.

— O tome bi se dao razgovarati — odgovorio je Šejn. — Naravno, pod uslovom da se na sudu pojavite kao svedok, koji će svojom izjavom Planketa poslati na vešala.

Debeljko klimnu glavom.

— U redu! Ovde u Galverstonu Planket će ukrcati stotinu pedeset ljudi, a u Indianoli još dodatnih stotinak ili malo više od tog broja.

Pa to je daleko više nego što sam mislio, prođe Šejnu kroz glavu. Sve ovo je moglo samo da znači da je Planket nakon ovog transporta nameravao da se povuče, jer sigurno nije bio toliko glup da poveruje da se čestopedeset ljudi moglo prebaciti u Meksiko, a da to niko ne primeti.

— A kome Planket isporučuje sve te ljude? — upitao je Šejn.

Ne oklevajući ni časa Dagan mu je odgovorio i na ovo pitanje.

— Rufus Keš u Tampiku. Meksikanci Keša zovu jednostavno El Gringo. On je taj koji zatim ljude prebacuje do planina Sierra Madre.

Šejn je pomalo bio iznenađen što je Dagan do te mere bio upućen u sve detalje Planketovih poslova. Verovao je, naime, da je Planket ipak daleko oprezniji.

— Okej, Dagane! — reče Šejn. — A sada ćete poći sa nama do Šerifa Mariouza u čijem ćete zatvoru biti sigurni pred Planketovim ubicama.

Daganovo avelo lice počeo iznenada blago da podrhtava dok se polako podizao sa stolice. U njegovim sitnim plavim očima Šejn je mogao da pročita šta mu je upravo prolazilo kroz glavu.

Dagan je naime tek sada očigledno postao svestan činjenice da je načinito veliku grešku što je Šejnu sve ovo ispričao. Bolje nego bilo ko drugi u Galverstonu poznavao je Planketa i znao je da u celom gradu ne postoji mesto koje bi mu pružilo sigurno utočište pred Planketovim uhodama i plaćenim ubicama.

No sada nije imao drugog izbora, nego da mirno pođe sa Sejnom i starim Dikom Tibaduom.

Sa sačmaricom u rukama koju je u međuvremenu podigao sa poda, starac se nalazio pored vrata, koja su vodila napolje u hodnik. Pre nego što su krenuli, Tibadu je prišao još uvek onesvešćenom crncu i iz džepa mu izvadio desetak mesinganih čaura napunjenih specijalnom sačmom.

U trenutku kada su se svi zajedno našli pored izrešetanih vrata kancelarije u zgradu je sav zadihan uleteo Džejson Blekman.

— Alister! Alister je napolju! Sam davo zna kako je uspeo da se izvuče iz utvrđenja. — U Džejsonovim tamnim očima se ogledao neizmeran strah. Bilo je više nego jasno da ga je hvatala panika pri pomisli da bi ponovo mogao da padne u šake Napoleonu Alisteru.

— Idemo! Mora da postoji i sporedan izlaz iz ove proklete zgradurine — procedio je Sejn, uhvativši levom rukom Daganu za okovratnik.

Svestan činjenice da će morati da im pomogne ukoliko i sam želi da sačuva živu glavu, Dagan im je pokazao prema ormaru prepunom najrazličitijih knjiga.

Sejn ga je povukao u tom pravcu. Daganovi kratki debeli prsti počese da prelaze preko desne strane regala sve dok nisu napipali neku samo njemu poznatu tačku. Iznenada se čitav regal pomerio u stranu i pred njima se pojavio skriveni prolaz.

Sejn je rukom dao znak Džejsonu i Tibaduu da krenu napred.

U tom trenutku su se u dnu hodnika uz strahovit tresak otvorila ulazna vrata. Kancelariju je iznenada ispunilo zavijanje olujnog vetra koji je spolja dopirao.

Ispuštajući životinjske krike ljudi koji su se pojavili u vratima bacili se dole na pod.

Okrenuvši se munjevito, Sejn je instinktivno uvukao glavu u ramena, tako da je pored svog uha samo osetio vreli dah olova koje je završilo negde iza njegovih leđa. Na trenutak mu se učinilo kao da je kroz fujukanje vetra začuo nečiji prigušen krik, no u ovom času je imao preča posla nego da to proverava.

U jednom jedinom skoku i on se našao u skrivenom prolazu. Uspeo je još da povuče polugu kojom su se zatvarala vrata, a onda je već i začuo pravu kišu olova koja se iza njega zarila u regal od masivnog drveta. Do njegovih ušiju su dopirali unezvereni povici Planketovih ljudi, no bio je siguran da će im, obzirom na njihovu nesumnjivu ograničenost, trebati podosta vremena dok ne pronađu način da krenu za njima.

Tamom se najpre prolomio šištanje palidrvca koje je Džejson ubrzo zatim primeo baklji koja se nalazila zadenuta na zidu. Žučkasti plamen je sada obasjavao kamenom ozidani prolaz.

Sejn tiho opsova kada je na podu pred sobom ugledao nepomično Daganovo telo.

Debeljkove širom iskolačene oči tupo su zurile u tavanicu. Sejn se sagnuo i okrenuo ga na stomak u želji da proverí svoje pretpostavke. I zaista na Daganovim leđima se sve više širila

ogromna krvava mrija. Sada nije više bilo nikakve sumnje da je metak koji je samo za malo promašio Sejna smrtno pogodio Dagana u leđa. Time je nestao i za sada jedini svedok koji je pred sudom Planketa mogao da otpremi na vešala.

— Idemo, Sejne! — procedio je Džejson u trenutku kada su u susednoj prostoriji udarci o masivno drvo postajali sve snažniji.

Sejn klimnu glavom.

U daljini na kraju uskog hodnika ugledao je vlažne stepenice koje su vodile strmo nadole.

Pri pomisli da će ponovo morati da beže podzemnim kanalima, Sejna počeo da podilaze ledeni žmarci.

XVI

Ovoga puta su daleko brže ponovo ugledali svetlost dana. Već nakon nekoliko minuta izašli su na dvorište jedne od obližnjih zgrada.

Napolju je već uveliko besnela takva oluja da nisu mogli da čuju ni vlastitu reč. Iako se tek bližilo podne, napolju je bio takav mrak, kao usred najtamnije noći. Munje su neprekidno paralelno ili prekriveno crnim gustim oblacima. Olujne kiše i olujni vetar su im gotovo u potpunosti onemogućavali napredovanje prema šerifovoj kancelariji u koju su se odmah po izlasku iz skrivenog tunela uputili.

Sa zebnjom u srcu Sejn je u tim trenucima mislio na Naomi koja se nalazila na Tibaduovom brodu. No, ako je verovati starčevim rečima, onda je ona tamo bila daleko sigurnija nego ovde u gradu.

Džejson Blekman, koji je najbolje poznao grad, vodio ih je skrivenim prolazima i uličicama da bi izbegli Planketove ljude koji su ih i pored nevremena sigurno i nadalje tražili.

Džejson iznenada zastade. Samo koji delić sekunde kasnije ugledali su kroz gotovo neprozirnu vodenu zavesu kako je nečiji revolver ispred njih počeo da bljuje vatru?

Još pre nego što se metak zario tik iznad njihovih glava u zid kuće pored koje su upravo prolazili, znali su da su ih to Planketove gorile ponovo otkrili.

Zahvaljujući tami koja ih je okruživala uspeli su ubrzo zatim da zamaknu za prvi ćošak odakle su kroz nečije dvorište izbili na ulicu koja je vodila ravno prema kancelariji šerifa Marlouza.

Sejn je pretpostavljao da je Planket nakon svih događaja poslednjih dana nameravao da se i sam ukrca na „Matagordu“ i da bar za izvesno vreme nestane negde u bespuću Meksika.

U neposrednoj blizini šerifove kancelarije naišli su još dva puta na Planketove patrole, no oba puta su neopaženo uspeli da se sklone od njihovih pogleda.

Napokon su se našli pred ulazom u šerifovu kancelariju čiji prozori još uvek nisu bili zabarikadirani. Verovatno su šerifa i njegove zamenike u ovom času morale sasvim druge brige.

Tibadu je prvi kročio unutra. Kroz otvorena vrata olujni vetar je naneo pravu bujicu kišnih kapi u unutrašnjost kancelarije.

— Sto mu gromova, zatvaraj već jednom ta prokleta vrata — dreknuo je neko.

Bio je to Kal Gavrok. Njegovo široko lice se čudno iskezilo kada je u vratima ugledao najpre Džejsona Blekmana, a odmah zatim i Šejna. Hteo je već da se maši za svoj „kolt“, no onda je pred sobom ugledao zloslutan otvor sačmarice u Tibaduovim rukama.

— Gde je Marlouz? — upitao je Šejn Gavroka koji je sav zajapuren od besa stajao iza pisaćeg stola.

Očigledno iznenađen time što su Džejson i Šejn tek tako banuli u šerifovu kancelariju, Gavrok najpre nije uspeo da prevale ni jednu jedinu reč preko usana.

Šejnu je već na prvi pogled bilo jasno da ga Marlouz nije upoznao sa sadržajem razgovora koji su on i Šejn ovoga jutra vodili.

— Ne gubi sada samo glavu! — rekao je stari gusar tihim ali odsečnim glasom. — Šejn poseduje guvernerovu punomoć da može da uhapsi tvog prijatelja Planketa. Marlouz je takođe već upoznat sa guvernerovim pismom. Trebalo bi možda da znaš da će svako završiti na vešalima ko od ovog trenutka pokuša da pomogne Planketu.

Iako je bilo očigledno da je Tibadu pomalo preterivao, njegove reči su ipak ostavile snažan utisak na šerifovog zamenika.

U međuvremenu su i ostali Marlouzovi zamenici primetili da se nešto čudno događa te su im se oni sa pretećim izrazom na licu polako približili.

Šejn je laganim pokretom spustio ruke na drške svoja dva „remingtona“, no onda je sa clakšanjem primetio kako je Gavrok svojim ljudima dao znak da se povuku.

— Možete li da dokažete ono što je Tibadu rekao? — procedio je Gavrok sumnjičavo.

Umesto odgovora Šejn mu je jednostavno pružio guvernerovu punomoć na kojoj se jedva još bilo šta razaznavalo.

Gavrok je pogledom preleteo preko nečitkog komada hartije. Bilo mu je očigledno dovoljno to što je pri dnu prepoznao guvernerov vodeni pečat pa da poveruje Šejnu.

— Gde je Marlouz? — upitao ga je Šejn još jednom.

— Gore u svom stanu — procedio je Gavrok mrzovoljno.

Šejn je bio ne malo iznenađen kada je čuo Gavrov odgovor. Kada su se on i šerif rastali, pretpostavljao je da će Marlouz napustiti zgradu kroz svoju kancelariju. A možda se u međuvremenu jednostavno ponovo vratio i sada se nalazio gore u svojoj sobi?

Ispred vrata koja su vodila na sprat stajao je još uvek jedan od zamenika koji je budnim pogledom matirao na sve šta se oko njega dešava.

Gavrok mu je najpre nešto kratko doviknuo, a onda je rukom dao znak Šejnu da može da pođe gore.

Kada se popeo na sprat, Šejn je naišao na zaključana vrata šerifove sobe. I pored toga što je glasno pokušao, nije dobio nikakav odgovor, te je stoga odlučno podigao nogu i čizmom snažno tresnuo o vrata negde u visini same ključaonice.

Vrata su se u istom trenu uz tresak širom otvorila. Sa

oružjem u ruci Šejn je uleteo unutra, no ubrzo je uvideo da u sobi nema nikoga.

Sada više nije bilo nikakve sumnje da je i Marlouz napustio zgradu preko požarnih stepenica koje su prolazile tik pored njegovog prozora.

Kada se Sejn vratio dole u kancelariju, Gavrok je bio zaposlen time da sesticu svojih ljudi pošalje u istočni deo grada gde su lopovi pod okriljem nevremena počeli da pijačkaju porupane izloge mnogobrojnih trgovina.

— Marlouz nije u svojoj sobi — izustio je Šejn.

— Serif je dovoljno star da može da pazi na sebe, zar ne? — promrmijao je Gavrok namrstivši se. — Ja vam u ovom trenutku zaista ne mogu pomoći da ga pronadete. Već sada ne znam gde mi je glava. Pa, kad već imate tu punomoć, zašto onda jednostavno ne odete u „Pelikan” i uhapsite Lua Planketa?

Sejn i Džejson se kratko pogledaše. Obojici je bilo jasno da su uzaludno dolazili ovamo. Od Kala Gavroka i njegovih pomoćnika nisu mogli da očekuju bilo kakvu pomoć.

U jednoj stvari je Gavrok međutim bio potpuno u pravu.

Ukoliko su želeli da se domognu Planketa, moraju to sami da obavljaju.

Sejn se pitao gde li se šerif Marlouz samo izgubio? Da li je možda čekao sakriven negde u blizini „Matagorde”?

Kada su se sva trojica ponovo našla na ulici, Džejson je uhvatio Sejna za rame i upitao: — Šta ćemo sada?

— Idemo do luke gde ćemo izbliza pogledati tu prokletu „Matagordu” — odvratio je Šejn.

— Pa to je ravno samoubistvu, Šejne! Planketovi ljudi će sigurno pucati na svakoga ko pokuša da se približi brodu!

Sejn sleže ramenima.

— Ako ti se moj predlog ne sviđa, možeš zajedno sa Tiba-
duom da se vratiš na „Emu” — procedio je Šejn da bi se odmah nakon toga okrenuo i pošao dublje u pakao koji se nadvio nad Galverstonom.

XVII

Šerif Brajan Marlouz nije napustio svoju sobu preko požarnih stepenica već kroz sporedni izlaz koji je vodio u susednu uličicu.

Nije to učinio zato što nije verovao Gavroku, već je u tom času jednostavno smatrao da bi bilo pametnije da svi njegovi ljudi misle da se on nalazi i dalje gore u sobi. Na taj način je bio osiguran da Planketove uhode kojih je sigurno bilo i među njegovim zamenicima neće uspeti da upozore svog gazdu.

Marlouz je bio čovek koji je preko glave preturio već nekoliko tornada ovde u Galverstonu. Poznavao je sve njegove čudi i nagoveštaje i znao je da im se ovoga puta približava jedan od najgorih.

Sa duboko nabijenim šeširom na lice Marlouz se samo teškom mukom odupirao strahovitim naletima vetra koji su mu sipali kišu za vrat. Ono malo ljudi što se još uvek nalazilo na

ulicama nisu ga prepoznali, pošto su bili i suviše preokupirani svojim vlastitim mukama.

Dok je tako hodao ulicama Marlouz je pred očima neprestano imao sliku čoveka koji je tog jutra onako iznenada banuo u njegovu spavaću sobu. Punomoć koju mu je ovaj pokazao bila je van svake sumnje potpisana lično od guvernera. A upravo u tome je Marlouz i video svoju šansu.

Šejnov dolazak mu je pružao mogućnost da privuče pažnju javnosti na sebe. I to ne samo u Galverstonu, već i u celom Teksasu!

Ako mu još i pođe za rukom da lično i bez ičije pomoći uhapsi Planketa i da ga preda opunomoćeniku guvernera Teksasa, tada će se o tom njegovom podvigu sigurno saznati i u samom Ostinu. A tada bi ovde u Galverstonu trebao samo malo da pogura svoju kandidaturu i tada bi ga sigurno predložili za izbor u senat države Teksas.

Kada se Marlouz nekako probio do luke video je kako su se visoki jarboli mnogobrojnih jedrenjaka lelujali na ogromnim talasima.

Dok je tražio pogodno mesto gde da se skloni video je mnoštvo malih brodova koji su sa svih strana zaliva plovili prema luci u kojoj su nameravali da potraže zaštitu za vreme nevremena. Tako je Marlouz između ostalog primetio i parobrod lučkog inspektora Dagana. Njegovom čuđenju nije bilo kraja kada je video kako je parobrod najpre pristao uz bok „Matagorde” da bi nakon toga još jednom otplovio u pravcu Virdžinija pointa.

U tom trenutku se setio Šejnovih reči da bi najpametnije bilo da sačekaju sve dok se Planketovi robovi ne ukrcaju na jedrenjak.

Marlouz je to u ovom trenutku smatrao potpuno nepotrebnim, pa čak i nerazumnim.

Za njega je bilo najvažnije da što pre strpaju Planketa iza rešetaka.

Zavukavši se u zavetrinu jednog od mnogobrojnih skladišta koji su se nalazili ovde u luci, Marlouz je pogledao prema zgradi lučkog inspektorata ispred koje su se motale tri crna momka u dugim platnenim mantilima.

Serif se samo tiho nacerio.

Šejn ga je u toku razgovora obavestio da i Dagan sarađuje sa Planketom. Jedina stvar koja je, međutim, bila još jača od Daganovog kukavičluka bila je njegova gramzivost. Upravo zbog toga je Planket verovatno i naredio svojim ljudima da motre na Daganu kako on ne bi eventualno mogao da ih otkuca.

Već u sledećem trenutku Marlouz je ugledao da se trojica Planketovih gorila približava još jedna prilika u mornarskoj odeli.

Kroz gustu kišnu zavesu uspeo je zatim da razazna šta se pred vratima odigralo.

Marlouz je čvrsto bio uveren da je to bio Šejn. Ali ko su bila ona dvojica koji su mu pomogli da onesposobi stražu ispred Daganove kancelarije?

Kročivši iz zavetrine napolje na ulicu Faundri, Marlouz se odlučnim korakom uputio prema salunu „Pelikan” svestan či-

njenice da će morati munjevito da reaguje ukoliko je naravno žereo da svu slavu prigrabi za sebe.

U trenutku kada je prešao na drugu stranu ulice, ispred saluna su se nalazila dvojica momaka koji su preko ogromnog staklenog izloga zakivali letve koje su trebale da ga zaštite od naleta vetra.

Kada je Marlouz kročio na trem ispred saluna, jedan od njih mu je prišao i zario cev revolvera u siabinu.

Marlouz je samo kratko podigao šešir nakon čega je momak potpuno zbunjen vratio revolver u futrolu. Momak je pomerio svoje debele mesnate usne no Marlouz usled strahovitog fijukanja vetra nije uspeo da razazna nijednu jedinu njegovu reč.

Nakon što je napokon kročio unutra i nakon što je za sobom zalupio vrata saluna, šerifu se učinilo kao da se našao u nekom drugom svetu.

Kada se laganim korakom pojavio iza paravana ispletenog od pruća pogledom je kratko preleteo preko svih prisutnih u salunu.

— Da li je Planket tu? — upitao je Marlouz barmena koji je začuđeno zurio u njega.

— U svojoj je kancelariji, šerife — odvratio je ovaj klimnuvši glavom.

Dakle, ipak nije napolju na „Matagordi“, pomislio je Marlouz. Verovatno će se tek u poslednjem trenutku ukrcati ukoliko je naravno uopšte nameravao da napusti Galverston.

Šerif se uputio prema vratima u dnu saluna.

Niko od prisutnih nije ni pokušavao u tome da ga spreči, pošto su svi znali da je šerif Marlouz u svako doba imao slobodan pristup u Planketovu kancelariju.

Do ovoga jutra šerif Marlouz je bio uveren da Lu Planket nije bio ništa drugo do vlasnik nekoliko javnih kuća koji je u Galverstonu i Indianoli sa svojim devojkama zaradivao čitavu hrpu novaca. No, Planket je očito bio prava pravcata nezasita ajkula. Bio je čovek koji se upuštao i u najprljavije poslove samo ako je na njima mogao da zaradi.

Marlouz je više nego dobro znao da su upravo takvi kao on i najopasniji ako osete da su na bilo koji način ugroženi. Lu Planket je bio vraški opasan i brz na revolveru, tako da je šerifu bilo jasno da je i najmanja greška mogla da mu dođe glave.

Kratko je pokucao, a nakon toga i kročio u Planketovu kancelariju.

Prostorija je bila prepuna najskupocenijeg nameštaja. Planket je sedeo za svojim pisačim stolom sa brdom zelenih novčanica ispred sebe koje je očigledno prebrojavao kada se šerif Marlouz pojavio.

Iznerviran što ga neko ometa u poslu, Planket je ljutito podigao glavu, ali kada je pred sobom ugledao lice šerifa Marlouza samo se plago nacerio i zavalio u meku kožnu naslonjaču. Svojim tankim, negovanim prstima prošao je kroz kosu i upitao:

— Da li je zabava već gotova, Brajane? Iskreno rečeno, bio sam uveren da će te one tri lepote malo duže zadržati u krevetu.

Marlouz se takođe najpre tiho nacerio, a onda je zatvorio vrata za sobom.

Prišavši laganim korakom pisaćem stolu, Marlouz je iz izrezbarene kutije koja se tu nalazila izvadio skupocenu kubansku cigaru i sa uživanjem je pripalio. U tankim belim kolotovima dim se iz njegovih pluća lagano podizao prema tavanici.

— Da ti kojim slučajem tri odjednom nisu dovoljne, Brajane? Ili ti se možda nisu svidеле? — upitao je Planket pomalo podrugljivo.

— Naprotiv. Bile su više nego dobre, Lu. Neko me je, na žalost, prekinuo baš kada je trebalo da dode ono najlepše.

— Tornado? Ali otkad ti dozvoljavaš da te neko u tome ometa? Pa, Gavrok je više nego dobar zamenik, koji je u stanju da i bez tebe reši sve probleme u gradu.

Marlouz je najpre mirno prineo cigaru ustima, a onda je svojom desnicom ispod jakne izvukao „kolt” ogromnog kalibra.

Planket se našao potpuno zatečen tako da mu je trebalo nekoliko sekundi da se ponovo povрати od iznenađenja.

— Da te devojke možda nisu pokrale? — upitao je on svojim promuklim glasom.

— Devojke sa ovim nemaju nikakve veze — odvratio je Marlouz mirno. — Hapsim te zbog trgovine robljem, Lu. A sada ćeš mirno ustati i poći sa mnom!

— Šejn? — promrmljao je Planket unezvereno se zagledavši u čoveka sa metalnom zvezdom na grudima.

Marlouz klimnu glavom.

— Da. Bio je kod mene i pokazao mi je punomoć guvernera države Teksas, Lu. Rekao mi je još da si jedan od najtraženijih kriminalaca na teritoriji celih Sjedinjenih Država, tako da će mi biti prava čast da te lično strpam iza rešetaka.

— Ti mora da si potpuno poludeo, Brajane! — uzviknuo je Planket, koji je nervozno širio i ponovo stezao šake. Odlično je poznao Marlouza i znao je da šerif nikada ne bi pričao stvari za koje nije bio apsolutno siguran da odgovaraju istini. Isto tako je bio svestan činjenice da ne bi imalo nikakvog smisla da mu ponudi deo svih onih silnih dolarskih novčanica, koje su se nalazile pred njim na stolu. Marlouz je bio jedan od retkih građana Galverstona, koji se nije dao podmititi! — Sve to mora da je najobičniji nesporazum, Brajane! Sto mu gromova, pa i ja sam crnac!

Marlouz je prasnu u grohotan smeh, a onda je levom rukom izvadio debelu „havanu” iz usta i rekao:

— Ako me pamćenje ne vara ja nijednom rečju nisam pominjao crnce, Lu. Kako onda znaš da se radi o crncima koji završavaju kao robovi negde u Meksiku?

Hoće da dobije u vremenu, pomislio je Marlouz.

— Diži se, Lu! — naredio je šerif, uperivši revolver u Planketovu glavu. — Nas dvojica ćemo sada lepo izaći kroz tvoj tajni izlaz napolje na aveniju Sekuri. Ukoliko si zaista nevinn kao što pokušavaš da dokažeš, tada nema potrebe da brineš.

— Taj prokleti Šejn... — procedio je Planket izbezumljenim glasom. — Gde li je samo taj pasji sin?

— Maločas sam ga video da ulazi u Daganovu kancelariju

— odvratio je šerif sa smeškom na licu. — Moram priznati da me je zadivio načinom na koji je uklonio tvoje stražare, Lu. Pretpostavljam da je Dagan u međuvremenu već sve priznao, tako da ti se zaista loše piše, Lu.

Planketove tamne oči na trenutak životinjski zasvetlucaše.

Gotovo istovremeno i Marlouz je začuo korake koji su se iz saluna približavali kancelariji. Šerif je munjevitim pokretom strpao svoju desnicu zajedno sa revolverom u džep svoje jakne da bi nakon toga prišao Planketu i tiho prosiktao:

— Dovoljna je samo jedna pogrešna reč ili neki nepromišljen pokret, pa da završiš u paklu, Lu! Znam da ćeš pokušati da me ubiješ ukoliko ti se za to ukaže makar i najmanja prilika. Budi, međutim, siguran da ću te napuniti olovom još pre nego što bilo ko od tvojih ljudi uspe da povuče obarač.

Tog trenutka neko je pokucao na vratima.

— Da? — rekao je Planket svestan činjenice da je šerif Marlouz sa uperenim revolverom u džepu bio spreman da svakog časa ostvari svoju pretnju.

— Ja sam gazda, Napi!

Marlouz klimnu Planketu glavom.

— Udi, Napi! — doviknuo je ovaj.

Nimalo iznenađen što je pred sobom ugledao šerifa Napoleona Alistera je ušao u kancelariju. Bilo je očigledno da mu je napolju u salunu barmen već rekao da su Marlouz i Planket već izvesno vreme zajedno u kancelariji.

— Šta ima novo, Napi? — upitao je Lu Planket na čijem su se licu pojavile krupne graške znoja.

Marlouz je za to vreme držao prst na obaraču. Prokletstvo, Napoleon Alister će sigurno приметiti da je njegov gazda zbog nečega izuzetno nervozan, pomislio je šerif.

— Napolju smo sve zatarabili, gazda. Tornado će za nepuna dva sata stići i do Galverstona. Ima li još nešto što pre toga treba da uradimo?

Odmah zatim Napoleon je prišao još bliže pisaćem stolu i čežnjivo se zagledao u kutiju sa „havanama”.

— Mogu li da uzmem jednu, gazda? — upitao je on.

Planket neprimetno klimnu glavom.

Svetlucanje u Planketovim očima opominjalo je Marlouza da taj kurvin sin nešto smeri. I ne samo to, već je i ponašanje Napoleona Alistera bilo više nego neobično. Marlouz još nikada nije čuo da je Alister na ovaj način razgovarao sa svojim gazdom. Inače je bio daleko ponizniji...

Šerif nije uspeo ni da dovrši započetu misao kada je Alister reagovao poput najopasnije zmije zvečarke. Njegova ogromna crna pesnica je iznenada sevnula i poput malja pogodila Brajana Marlouza u potiljak.

Više instinktivno nego svesno Marlouz je povukao obarač. „Kolt” je strahovito grunuo, ali Marlouz to gotovo i da nije čuo.

Najpre mu se sve zavrtelo pred očima, a onda je osetio još dva udarca. Prvi ga je pogodio po zglobu desne šake, a drugi ponovo u glavu.

Na trenutak mu se učinilo kao da mu je neko zario nož ravno u mozak. Kao kroz maglu začuo je Planketov prenera-

žen krik nakon čega je pokušao ponovo da podigne ruku u kojoj je još uvek grčevito stezao revolver.

Ubrzo je shvatio da ga ruke i pored svih nastojanja više ne slušaju. Tek tada je shvatio da se, u stvari, nalazi opružen na podu.

Kratko nakon toga nečija snažna šapa ga je šćepala za okovratnik i podigla ga na noge.

Pred sobom je kroz maglu ugledao široko i iskeženo lice Napoleona Alistera. Planketov gorila je upravo bio zamahnuo da ga ponovo tresne po glavi, kada ga je Planket odlučnim glasom u tome sprečio.

Alister ga je samo tresnuo ledima o zid.

Marlouz je teškom mukom uspevao da ostane na nogama iako mu se i dalje strahovito vrtelo u glavi. Svojim staklastim pogledom primetio je da se Planket lagano podigao iza pisaćeg stola i da se držao za levu ruku. Kroz Planketove prste krv je naprosto šikljala iz ogromne rane na levoj nadlaktici.

— Ti, prokleta svinjo! — prosiktao je Planket lica iskrivljenog od bola. Zaustavio se na nepuna dva koraka od šerifa i dodao: — Zbog ovoga ćeš umreti, Marlouze!

— Hajde, povuci onda već jednom taj prokleti obarač! — odvratio je šerif mirno.

Planket odmahnu glavom.

— To bi bila suviše lagana smrt za pasjeg sina kao što si ti — promrmljao je Planket glasom punim mržnje.

Odmah zatim Planket se okrenuo prema Napoleonu Alisteru koji je svoj revolver držao uperen u šerifove grudi.

— Otkud si znao zbog čega je Marlouz došao? — upitao je on znatiželjno.

Alister je zviznuo glasno kroz zube i već u sledećem trenutku na vratima nastade opšte komešanje.

Okrenuvši glavu u tom pravcu Marlouz je ugledao devojke sa kojima je proveo prethodnu noć. Bez trunke sažaljenja sve tri su ga gledale ravno u oči.

— Marlouz ih je zaključao u sobu pored svoje, nakon što je Šejn bio kod njega. No one su uspele da pobegnu kroz prozor i da se preko požarnih stepenica neopaženo spuste dole na ulicu — rekao je Alister. — Postoji još jedna stvar koja će ti sigurno zanimati, gazda. Upravo dolazim od Dagana. Šejn, Blekman i stari Tibadu su bili kod njega i hteli su zajedno sa Daganom nekuda da nestanu, ali sam ja Dagana tako sredio da od njega neće imati nikakve koristi.

— Dagan je mrtav? Odlično! Nakon što tornado ovuda protutnji, neko će slučajno pronaći još dva beživotna tela. Šerifa Marlouza i Šejna, za koga ćemo reći da je ubio jadnog Brajana Marlouza! No, najpre odvedi šerifa na „Matagordu”. Napi, a zatim skupi sve ljude i pošalji ih po Šejna, Blekmana i Tibadua.

— A šta ćemo sa zamenicima?

— Pokušaj da saznaš da li Gavrok nešto zna. Bude li i najmanje sumnje da je Gavrok upućen u naše poslove, neka ga Kuli smakne.

Skupivši poslednje atome snage, Brajan Marlouz se bacio

na Lu Planketa. Njegovi prsti su se obavili oko Planketovog tankog vrata i počeli poput klešta da ga stežu.

Kuli je bio jedan od njegovih zamenika. Sada je, dakle, konačno znao ime izdajice među svojim ljudima, ali je bilo kasno da tu činjenicu i iskoristi za sebe.

Ako ništa drugo, ono je bar hteo da povede Planketa sa sobom na put bez povratka.

Samo delić sekunde kasnije u Marlouzovoj lobanji je došlo do prave pravcate eksplozije. Osetio je jedino još razarajući bol u glavi, a onda je nemoćno klonuo na pod.

Prostoriju je najpre ispunilo Planketovo krkljanje koji se oteurao nazad do pisaćeg stola gde je nakon nekoliko trenuta uspeo ponovo da dođe do daha.

Njegove oči su bile ispunjene beskrajnom mržnjom prema čoveku koji je ležao pred njegovim nogama, no ipak je bio rešen da ga ne ubije, već da to ostavi za kasnije.

— Odvedite ga na „Matagordu"! Neka ga niko ne dira dok ja ne dođem! Lično ću ga sa najvećim zadovoljstvom otpremiti na onaj svet.

XVIII

Bučno razbijanje talasa o obalu koja je gledala na otvoreno more u gradu je ostavljalo utisak kao da se Galverston nalazi izložen paljbi artiljerijskog oruđa.

Šejn i Džejson Blekman su se čvrsto držali jedan za drugog da ih vetar jednostavno ne bi oduvao.

Pogledi su im bili upereni na brod „Matagorda" koji je kao i svi ostali brodovi u luci podrhtavao na ogromnim talasima. Glavni jarbol jedrenjaka bio je još uvek čitav, što se za mnoštvo drugih brodova nije moglo reći.

Ulica Faundri je bila potpuno pusta.

Kretati se u ovom trenutku van zgrada saqidanih od čvrstog materijala bilo je ravno samoubistvu, pošto su ulicama letele sve moguće stvari, koje je olujni vetar uspeo da zahvati. Tako je između ostalog vetar kovitlao i čitave delove drvenih kućica koje nisu mogle da se odupru naletima tornada.

Šejn je zurio negde u pravcu Galverstonskog zaliva.

Ponekad, kada bi kišna zavesa postajala nešto prozirnija, Šejnu se činilo kao da tamo vidi kretanje nekih senki. Nije sa sigurnošću mogao da tvrdi da se radilo o kretanju brodova ili samo o prividenjima koja su po Džejsonovim rečima u ovakvim prilikama bila sasvim normalna.

Dik Tibadu više nije bio sa njima, pošto su se plašili da bi Napoleon Alister koji je sigurno prepoznao starog morskog vuka, mogao nekoga da pošalje preko do „Eme" na kojoj se još uvek nalazila Džejsonova sestra Naomi. Na rastanku im je Tibadu rekao da će sa „Emom" uploviti u zaliv, a zatim produžiti do mestašceta Anahauka, gde će se i usidriti. Ta luka je pružala najveću moguću sigurnost pred naletima olujnog vetra pošto je sa tri strane bila zaštićena visokim nasipima.

Pitanje je bilo jedino da li je stari gusar uspeo da nagovori svoju malenu posadu da pri ovakvim vremenskim prilikama krene zajedno s njim dublje u zaliv.

Voda koja je tekla popločanim ulicama dosegala im je već gotovo do iznad članaka. Svi predmeti koji nisu bili dovoljno dobro pričvršćeni sada su se zajedno sa bujicom slivali niz ulicu. Crepovi sa kuća leteli su svuda naokolo kao da su nekom natprirodnom snagom izbačeni iz katapulte. Nekolicinu njih Šejn je video kako su se zarili u zid valjaonice na drugoj strani ulice probivši prethodno kao od šale visoku masivnu drvenu ogradu.

U celom gradu više nije gorela nijedna svetiljka, tako da je Galverston bio u potpunom mraku. Iako je bilo tek rano popodne. Razlozi za to su bili više nego jasni; ljudi su panično gasili sve petrolejske lampe u svojim kućama, plašeći se da bi u protivnom moglo da dođe do dvostruke nesreće, odnosno da ih osim tornada pogodi još i vatrena stihija.

Vetar je zavijao takvom žestinom tako da se nije čulo čak ni obrušavanje čitavih skladišta koje je tornado razarao poput najobičnijih kula od karata.

U jednom trenutku Džejson je panično zario svoje prste u Šejnovu nadlakticu, pokazujući mu u pravcu luke, gde se pokrenulo najveće lučko skladište u celom Galverstonu. U prvi mah je izgledalo da će se drvena konstrukcija u celini podići u vazduh i da će poleteti prema njima, no onda se ipak obrušila na zemlju. Odvojio se jedino krov koji je uskovitlan vetrom, poleteo prema moru, gde se uz strahovit tresak sručio na palubu prvog broda na koji je naišao.

Iznenada je olujni vetar gotovo sa svim utihnuo.

Bio je dovoljan jedan jedini pogled, pa da Džejson shvati Šejnovu nameru.

Obojica potrčase iz sve snage svesni činjenice da bi ovo mogao da bude samo kratki predah pred sledećim naletom tornada.

Dok je voda neprekidno prskala na sve strane pod njihovim nogama, stigli su i do samog pristaništa, gde su u opštem haosu, koji je tamo vladao, potražili brod „Matagordu”.

Čim su ga ugledali, Džejson se uhvatio za vlažno debelo uže kojim je brod bio vezan za obalu i počeo po njemu da se penje prema palubi.

Šejn je bio odmah iza njega. Na trenutak je gotovo ispustio vlažno, klizavo uže iz ruku, no onda je podižući se snažno i rukama i nogama nastavio da se penje. Dole na nekoliko metara ispod sebe ugledao je uskovitano more. Pri pomisli da bi mogao da padne u mutnu penušavu vodu i da se nađe priklješten između zidina pristaništa i trupa jedre njaka, počeo je da ga podilaze ledeni žmarci.

Džejson je za to vreme stigao već gore do same palube, gde su čamci za spasavanje uz zaglušujuću škripu neprekidno udarali o metalnu ogradu.

Džejson je upravo prebacivao nogu preko ograde, kada je vetar sada još većom žestinom ponovo dunuo.

Šejn se grčevito držao za uže koje se najpre na trenutak olabavilo, a zatim ponovo snažno zateglo. Osetio je kako su ga neke natprirodne snage jednostavno podigle u vazduh. U poslednjem trenutku uspeo je da zarije nokte u kudelnju užu sve-

stan činjenice da bi to bio njegov kraj, ukoliko bi ga sada ispuštio.

Poslednjim atomima snage nastavio je da puži gore prema brodu. Oči su ga strahovito pekle usled slane morske vode, koja je prskala na sve strane.

A onda je osetio nečiju ruku na okovratniku svoje mornarske jakne.

Bio je to Džejson koji ga je snažnim trzajem povukao preko ograde na palubu.

Kratko se uspravio, a onda je osetio kako gubi tlo pod nogama. Brod se strahovito ljuljao, a i zapljusnula ga je ogromna količina slane vode, tako da je gotovo izgubio dah.

Džejson ga je ponovo šćepao i time ga spasao da ne padne u more.

Držeći se čvrsto jedan za drugog, ali ujedno i za ogradu broda, krenuli su palubom sve dok kao kroz maglu nisu ugledali otvor kroz koji je šmugnuo najpre Džejson da bi odmah zatim povukao i Šejna za sobom,

Voda ih je i dalje zasipala sve do trenutka dok Džejson nije uspeo nekako da zatvori vrata kroz koja su upravo prošli. Tek tada je Šejn shvatio da su se nalazili u prolazu koji je vodio dole u utrobu broda.

Obojica su teško dahćući kliznuli dole na pod, pokušavajući ponovo da dođu do daha.

Strahovito ljuljanje broda izazivalo je mučninu u Šejnovom stomaku. Nedaleko od sebe osetio je u tami stepenice koje su vodile dole. Džejson se više nije nalazio pored njega.

— Hajde, silazi već jednom! — začuo je Džejsonov glas negde pri dnu stepenica.

Kada se Šejn konačno spustio niz stepenice, Džejson mu je doviknuo na uho:

— Moraćemo da sačekamo dok snaga tornada bar donekle ne popusti. Pre toga i onako nećemo moći bilo šta da učinimo!

Šejn ništa nije odgovorio, već je jednostavno prepustio Džejsonu da ga odvuče dublje u unutrašnjost broda. Kada su konačno kroz mala uzana vrata dospeli u neku smrdljivu prostoriju, Džejson je dao znak da sedne i da se malo odmori.

Kada su se spustili dole na pod, Šejn je pored sebe osetio grubu debelu kudeljku odmotanog mornarskog užeta, a odmah zatim i platno od kog su se obično pravila jedra.

Mora da smo dospeli u neku vrstu ostave, gde se nalaze rezervna jedra i užad, pomislio je Šejn. Tu su bar za izvesno vreme bili na sigurnom.

Izvukavši „remington” iz futrole, Šejn je u tami potražio komad suvog platna kojim je počeo detaljno da briše svaki deo revolvera, svestan činjenice da su i njegov i Džejsonov život zavisili od toga da vođom natopljeno oružje već prvom prilikom ne zataji.

Šejn je imao utisak kao da je satima spavao. Desna noga ga je strahovito bolela.

Pomerio se polako i ispred sebe u krilu osetio cev „re-mingtona”.

A onda se naprosto stresao kada je shvatio da napolju više nije besnela oluja.

Munjevito je skočio na noge, no istovremeno je glavom takvom žestinom udario o gredu iznad sebe da se ponovo skljkao na pod. Pred očima mu se sve vrtelo iako to nije bio udarac od koga je mogao da izgubi svest.

Tišina koja ga je okruživala jasno je govorila da je i Džejson najverovatnije bio zadremao.

Probudio se tek kada je začuo Šejnovo glasno psovanje.

— Šta je? Šta se dogodilo? — promrmljao je Džejson bu-
novno.

— Slo mu gromova, pa zar zaista ništa ne primećuješ? Tor-
nado je prestao!

Džejson se u dva koraka našao pored vrata. Kada ih je otvorio, prostoriju je ispunio dašak svežeg vazduha, ali i dalje do njih nije dopirala ni trunka svetlosti.

Šejn je vratio revolver u futrolu, skinuvši prethodno ne-
promoćivu mornarsku jaknu koja mu očigledno više nije bila
potrebna. Zatim je oprezno krenuo za Džejsonom da slučajno
ne bi doživeo još neko neprijatno iznenađenje kao maločas ka-
da je nepromišljeno skočio na noge.

„Matagorda” se još uvek snažno ljuljala na uzburkanom
moru. Sa svih strana do njih je dopirala škripa jarbola. To u
ovom času nisu, međutim, bili jedini zvuci koje je njihovo čuio
sluha registrovalo. Čuli su mnoštvo glasova, a jedan od tih
glasova se Šejnu učinio izuzetno poznatim.

Iz male ostave u kojoj su se nalazili krenuli su dublje u
unutrašnjost broda sve dok Džejson pod prstima nije osetio
teška drvena vrata koja je oprezno otvorio.

Gotovo istovremeno u svojim nozdrvima su osetili straho-
vit zadah koji je ispunjavao prostoriju pred njima.

Svetlost neke udaljene petrolejske lampe osvetljavala je
delimično ogromni brodski teretni prostor, koji je bio dupke
pun muškarcima crne kože. Najveći broj tih jadnika je ležalo
na podu.

Negde pri dnu prostorije, tamo odakle je i dopirala svet-
lost petrolejske lampe, nekolicina njih je stajala leđima okrenuti
Šejnu i Džejsonu. Svi do jednog su zurili u čoveka sa lampom
u ruci.

— Niko oдавde neće izaći! — začuo se glas Napoleona
Alistera.

— Hoćeš li nas ti u tome sprečiti, ha? — upitao je neko
promuklim glasom.

Alister se samo glasno nacerio.

— A šta si ti mislio, prokleti crnjo? — odvratio je Alister
ledenim glasom. — Ovo čudo u mojim rukama bljuje najkrup-
niju sačmu! Treba samo da se pomeriš, pa da te morskim psi-
na serviramo za ručak!

Šejn i Džejson počеше pognuti da se proviače između onih
koji su ležali na podu. Oni koji su stajali na ulazu štitili su ih
od Alisterovog pogleda.

Šejn se nadao da će se razgovor između Alistera i ovih

jadnika nastaviti sve dok ne bude dovoljno blizu da bi mogao da ga onesposobi.

— Možda bi i uspeo da ubiješ nekolicinu nas, ali bi ti onda ostali išćupali grkljan — procedio je neko od prisutnih ljutitim glasom.

— Moguće. Ali, pitam se, kakve ćeš ti imati koristi od toga ako tada više ne budeš među živima — odvratio je Alister podrugljivo. — A sada začepite te vaše smrdljive gubice i lezite dole! Čim isplovimo, moći ćete da operete ovu smrdljivu štalu, a i dobićete nešto za jelo.

Još pre nego što je Alister izgovorio poslednju reč, Džejson i Šejn su se našli iza ljudi koji su sa pretećim izrazom na licu stajali pred čovekom koji je bio Planketova desna ruka.

Osetivši još nečije prisustvo, nekolicina njih se okrenula. Bili su ne malo iznenađeni kada su pred sobom ugledali čoveka bele boje kože. Džejson je munjevito prineo prst ustima stavljajući im do znanja da ne izuste ni jednu jedinu reč.

— Braćo, zaista nema nikakve svrhe da im dozvolimo da nas poubijaju! — procedio je Džejson izveštačeno dubokim glasom. — Hajde, poslušajte ovog džentlmena i lezite već jednom dole.

Mnogi od njih su se još uvek kolebali šta da učine, no onda su oni u prvim redovima počeli lagano da se spuštaju na pod.

Šejn se spustio na kolena odakle je video kako je Alister sa zadovoljnim osmehom na licu lagano spustio dvocevku.

Gotovo istovremeno Džejson je bacio u pravcu Alisterove ogromne glave malj koji je pronašao negde u ostavi.

Alister je pokušao još da reaguje, no pre nego što je uspeo da podigne dvocevku, malj ga je pogodio ravno u slepoočnicu. Napoleon Alister se zateturao unazad, dok mu je sačmarica u velikom luku odletela iz ruku na pod. Alister je izgubio svest još pre nego što se skljojao na pod.

Podigavši se brzo na noge, Šejn je jurno napred i dočepao se dvocevke. Ugledavši krajičkom oka komešanje iza svojih leđa, Šejn se naglo okrenuo u tom pravcu.

Na sredini prostorije, nedaleko od njega stajao je Džejson koji je raširenih ruku pokušavao da zaustavi crnce i Indijance koji su sa svih strana jurnuli prema njemu.

— Samo polako, braćo! — procedio je Džejson. — Mi nismo od onih koji su vas dopremili ovamo na brod. Nas dvojica smo došli da vas oslobodimo!

Odjednom su svi do jednog iznenađeno zastali. Činilo se kao da nisu shvatili pravi smisao Džejsonovih reči.

— Da nas oslobodite? — upitao je onaj koji je maločas bio najglasniji u svojim zahtevima da ih konačno puste gore na palubu. — Pa, mi smo samo hteli malo da odemo na svež vazduh i da dobijemo vode da bismo mogli da operemo ovu prostoriju.

Džejson se zabezeknuto zagledao u Šejna.

— Oni još uvek ne znaju da je Planket nameravao da ih proda kao robove — rekao je Džejson glasno.

Iznenada je u potpalublju zavladao opšti tajac da bi samo posle nekoliko sekundi kasnije došlo do opšteg komešanja.

— To bi trebalo malo bolje da nam objasniš! — uzviknuo je neko, kada su se napokon bar delimično strasti stišale.

Sejn je znao da će morati da ispuni ono što su od njega tražili, iako je bio svestan činjenice da vreme radi protiv njega. Ono što ga je u ovom trenutku najviše zanimalo bilo je da nekako sazna da li je i Lu Planket na brodu.

XX

Najveći broj zatočenika mu i dalje nije verovao. To je Šejnu u ovom trenutku bilo sasvim svejedno. Nakon što im je objasnio čitavu situaciju u kojoj su se nalazili, on i Džejson su napustili potpalubije.

Ispostavilo se da je Džejson plovio već na mnogim brodovima i da je poznao raspored prostorija na njima.

Gore na palubi začuli su se užurbani koraci mornara.

— Nameravaju da isplove! — promrmijao je Džejson.

— Hajde, pokaži mi gde bi Planket mogao da se nalazi, ukoliko je naravno, i on na brodu.

Kroz uski prolaz izbili su u hodnik odakle je nekoliko vrata vodilo u posebno opremljene kabine. Već iza prvih vrata začuli su mnoštvo glasova. Neko se suludo cerekao.

— A sada poui u pakao, Brajane! — Bio je to Planketov glas.

Jednim jedinim udarcem noge Šejn je razvalio vrata. Planket i trojica njegovih revolveraša se iznenađeno okrenuše.

U skučenom prostoru male kabine Šejn se nije usudivao da puca iz sačmarice, pošto je strahovao da bi u tom slučaju pogodio i Brajana Marlouza koji je sedeo svezan za stolicu.

Munjevitim pokretom Šejn je zakočio dvocevku i njome tresnuo jednog od revolveraša po grudima. Dok je ovaj bolno jauknuvši odleteo unazad, ostali su se mašili za svoje revolvare.

Šejn počeo da puca.

Prvim metkom pogodio je jednog od njih u ruku.

Krajičkom oka je ugledao kako je Planket pokušao da iza svezanog šerifa potraži zaklon.

U tom trenutku su i iza Šejnovih leđa odjeknuli pucnji. Skočivši instinktivno u stranu, Šejn je video kako je Džejson zateturao i kako je obliven krvlju nemoćno klonuo na pod.

Znao je da se sada radilo o njegovoj glavi. Negde daleko u podsvesti registrovao je bat mnoštva koraka gore na palubi. Verovatno su to oni jadnici iz potpalublja uspaničene bežali „a „Matagorde”.

Metak koj je Planket ispalio iz svog „kolta” prošao je Šejnu ispod pazuha, završivši u dovratku iza njegovih leđa.

Planket je unezvereno povikao: — Ubijte tog kurvinog sina!

Hodnikom iza Šejnovih leđa ponovo odjeknuše pucnji. Šejn je svakog časa očekivao da ga jedan od njih pogodi, no čuo je samo krike onih koji su pogodeni padali na drveni pod iza njega.

Panterskim skokom se bacio unutra u prostoriju čime je izbegao i drugi Planketov metak. Krajičkom oka je video da

se poslednji još preostali Planketov revolveraš upravo spremao da povuče obarač.

„Remington” u Šejnovim rukama ponovo poče da bljuje vatru. Pogoden u grudi, Planketov gorila je odleteo unazad.

Šejnu u ovom trenutku mnogo toga nije bilo jasno. Pitao se ko li je to napolju samo pucao na Planketove plaćenike.

Da se možda prvi Marlouzov zamenik, Kal Gavrok, možda nije odlučio da krene po Planketa nakon što je šerif nestao bez traga, pomislio je Šejn.

Iznenada je na vratima ugledao lik nekog njemu nepoznatog belca.

Još pre nego što je Šejn uspeo bilo šta da izusti ovaj je mirno povukao obarač.

Metak je pogodio svezanog šerifa ravno u grudi.

Uspaničeno kriknuvši, Lu Planket se podigao iz svog zaklona.

Pošlo mu je za rukom da ispali još jedan metak, ali je odmah zatim izrešetan odleteo do zida koji se nalazio iza njegovih leđa.

Citava kabina je bila ispunjena dimom baruta.

Šejn poče da kašlje. U ruci mu se i dalje nalazio repetiran „remington” koji je sada bio uperen u trojicu belaca koji su se samo suludo cerili. Ubrzo zatim sva trojica su kročili u stranu, kako bi propustili priliku, koja se u tom času pojavila na vratima.

Šejn naprosto nije mogao da veruje vlastitim očima, kada je pred sobom ugledao ružno Delgadovo lice.

Očigledno zadovoljan prizorom koji je zatekao u kabini, Delgado samo kratko klimnu glavom. Njegove sićušne oči zlu-rado zasvetlucaše kada su ugledale beživotno telo šerifa Marlouza i Lua Planketa.

Odmah nakon toga Delgado se svojim prodornim pogledom zagledao u Šejna.

— Bilo bi pametnije da ste sa vašim problemima odmah došli k’ meni, Šejne — procedio je Delgado pomalo podrugljivo.

Šejn se pitao ko su bili ovi ljudi kojima se Delgado pojavio na „Metagordi”.

— Marlouz je bio vezan — procedio je Šejn klimnuvši glavom u pravcu čoveka koji je hladnokrvno pucao na šerifa. — Osim toga, videla se jasno metalna zvezda na njegovim grudima. Nije bilo dakle, nikakvog razloga da...

Delgado je samo siegnuo ramenima dok je prilazio Šejnu. Mirno je spustio ruku na Šejnov „remington”, a odmah nakon toga Šejn je osetio da su mu ona trojica zarili cevi svojih revolvera u slabine.

Suludo se nacerivši, Delgado je razoružao Šejna.

— Svežite ga! — dobacio je Delgado svojim ljudima.

U tom trenutku Šejnu se smračilo pred očima, tako da je kao pomahnitao počeo da se otima i da pesnicama snažno zamahuje u pravcu one trojice. Najbližeg od njih je strahovitim udarcem tresnuo po nosu tako da je ovaj kroz još uvek otvorena vrata izleteo napolje u hodnik.

Kada mu je drugi momak zario cev revolvera još jače u

stomak, Šejn ga je i pored stranovitog boja koji je osećao udarcem noge oborio na pod. Zatim se munjevito bacio prema revolveru, koji je ovom ispao iz ruku.

Međutim, nije stigao da se ponovo okrene na leđa i da upotrebi oružje, pošto ga je Delgado svom snagom mlatnuo po glavi. Nekoliko sekundi kasnije Šejn je imao utisak kao da pada u ponor iz koga više nema povratka.

XXI

Kada je konačno ponovo došao svesti Šejn je u ustima osećao opor ukus. U glavi je još uvek osećao strahovito brujanje.

Hteo je da se pomeri, ali je ubrzo uvideo da je to neizvodljivo, pošto je bio vezan za stolicu na kojoj je sedeo.

Kada je otvorio oči, video je da se nalazi u istoj onoj brodskoj kabini u kojoj su ubijeni šerif Brajan Marlouz i Lu Plan-
ket.

Njihova kao i tela ostalih poginulih više nisu bila tu. Jedini tragovi žestokog obračuna bile su ogromne krvave mrlje na podu i na zidovima kabine.

Sklopivši ponovo za trenutak oči, Šejn je pred sobom imao lik Džejsona Blekmana, koji se obliven krvlju maločas takođe srušio na vratima kabine. Pitao se šta je s njim? Da li je i Džejson ubijen ili je samo ranjen?

Pod nogama je osetio blago ljuljanje, a iznad sebe škripu ogromnih drvenih jarbola, što je moglo samo da znači da je „Matagorda” isplovila. Ali zašto i kuda oni sada plove, pitao se Šejn.

U tom trenutku su se otvorila vrata kabine i pojavilo se Delgadovo ružno lice.

— Kako se osećaš, amigo? — upitao je ovaj podrugljivo.

— Šta ste uradili sa ljudima koji su se nalazili na brodu? — procedio je Šejn.

— Mislite li na one obojene protuve koje su se nalazile dole u potpalublju? Oni su još u luci pobegli glavom bez obzira, a tela poginulih smo u zalivu jednostavno bacili preko ograde u more.

HOGAR

U prodaji prvi broj strip albuma u boji

• HOGAROV ZABAVNIK •

Potražite na kiosku kod vašeg prodavca

Šejn je netremice zurio u Delgadovo iskeženo lice.

— Šta sve ovo treba da znači, Delgado? I čemu ova komedija kada ste vrlo dobro znali da bi i dobrovoljno pošao sa vama?!

Delgado prasnu u grohotan smeh.

— Smatrao sam da bi takvo putovanje sa vama za mene bilo suviše opasno, Šejne. Vrlo brzo biste, naime, sigurno došli do zaključka da me, u stvari, nije poslao Mel Ruž već Lucius P. Hajden. A kao što znate „Ajkula” ima još nekih neraščišćenih računa sa vama koje bi sada lično želeo da naplati!

Šejn tiho opsova. Bio je besan na samoga sebe što je ispaao tako naivan i što je dozvolio da ga ovaj izroč ljudskoga roda ovako lako prevari. Trebalo je već prilikom prvog susreta sa Delgadam da zna da Mel nikada ne bi poslao takvog čoveka kao što je Delgado.

— Ali otkud je Hajden...

Delgado odmahnu rukom.

— To je bilo sasvim jednostavno, Šejne. Presreli smo čoveka sa vašim pismom u kom ste Mel Ružu pisali da prethodno imate nekog posla u Galverstonu.

— A „Matagorda”? Zar on nije trebalo da prebaci Planketove robove do Meksika?

Delgado odmahnu glavom.

— Jeste, ali nakon što su one protuve pobegle sa broda, kapetan nije imao ništa protiv da menja odredište svog putovanja. Ponudio sam mu istu svotu kao i Planket. Najkasnije prekosutra uveče stižemo u Nju Orleans, Šejne. A tamo vas Hajden već nestrpljvo očekuje.

Izgovorivši ove reči, Delgado se okrenuo i napustio kabinu ne zaboravljajući naravno da ponovo spolja zaključa vrata.

Šejn je potpuno paralisan ostao da sedi svezan za stolicu.

Trebalo je da prođe dosta vremena pre nego što je uspeo da se povрати od iznenađenja, koje mu je priredio Delgado i da počne da razmišlja na koji način da izbegne ono što mu je Lucius P. Hajden u svojoj suludoj glavi pripremao.

Bar je još uvek bio živ, što u ovom trenutku za Džejsona Blekmana nije mogao da kaže. A samim tim je znao da još uvek postoje izgledi da sačuva živu glavu, pa makar se ti izgledi u ovom času i činili potpuno zanemarljivim.

Šejn je zatim u mislima odlutao do Naomi Blekman, koja bi se sada sigurno rado odrekla onih hiljadu dolara i ne samo njih, kada bi na taj način mogla da povрати Džejsona u život.

Znao je da je najverovatnije nikada više neće videti.

Odagnavši ove misli, Šejn je rešio da odrema i da prikupi novu snagu za ono što ga je u Nju Orleansu očekivalo.

Šejnove procene da je i Džejson Blekman mrtav pokazale su se kao netačne.

Džejson se osvestio u hladnoj vodi Galverstonskog zaliva, nakon što su ga zajedno sa teljima poginulih, Deigadovi ljudi bacili preko ograde u more.

Džejson je odmah počeo snažnim zamasima da pliva što dalje od broda. More je još uvek bilo uzburkano, tako da je progutao dosta vode pre nego što se okrenuo na leđa i u daljini ugledao brod „Matagordu” koji je upravo napuštalo zaliv.

Sta li je samo sa Šejnom, pitao se Džejson.

Teško dahćući, uspeo je konačno da se domogne obale. Kada je u trku stigao do luke, bio je do te mere iznemogao da se jedva još držao na nogama.

U gradu je vladao opšti haos. U daljini je između ostalih video i Gavrokove ljude koji su kao sumanuti jurili gradom.

Na svakom koraku Džejson je nailazio na crnce u mokroj odeći koji su tupo zurili pred sebe očigledno još uvek ne shvatajući šta se s njima u stvari zbilo.

Džejson je konačno prišao jednom od njih i upitao ga šta se na „Matagordi” dogodilo.

Na osnovu momkove priče saznao je da su se na „Matagordi” pojavila šestorica belaca i da je ispod palube došlo do žestoke pucnjave. Odmah zatim momak mu je prstom pokazao u pravcu ranjenog crнца koji je ležao nedaleko od njega.

Kada mu je Džejson prišao, video je da je to jedan od Planketovih revolveraša, koji je na kratko ugledao u kabini gde se nalazio svezani šerif Brajan Marlouz.

Gavrok i njegovi ljudi ga do sada ili još nisu otkrili ili su smatrali da je i on jedan od robova koje su za vreme pucnjave ranili zalutali meci.

— Nemoj me izdati, Džejstone! — prostenjao je ovaj molećivo.

— Možda i neću, ali samo pod uslovom da mi ispričaš šta se dole u kabini tačno odigralo — odvratio je Džejson.

Planketov revolveraš počeo da priča kako su se pojavili neki njemu nepoznati belci, koji su ubili šerifa i Planketa, a zatim i zarobili Šejna. Pošto je i sam ležao ranjen u kabini, čuo je da su rekli da nameravaju da otpreme Šejna u Nju Orleans.

Više od toga ni on nije znao, pošto su i njega zajedno sa Džejsonom bacili u more, odakle ga je spasao mali ribarčić brodići koji je slučajno naišao.

Džejsonu u ovom trenutku mnogo toga nije bilo jasno. Znao je, međutim, da se Šejn sigurno nalazi u velikoj opasnosti. Podigao se i zamišljeno krenuo prema pristaništu kome se upravo približavao mali jedrenjak.

Jedan pogled na njegova tamnocrvena jedra bio je dovoljan da shvati da se radilo o Tibaudovoj „Emi”.

Naomi je stajala na palubi pored starog gusara Dika Tibadua. „Ema” se zaustavila na nekih dvadesetak jardi od obale, a onda je Naomi primetila Džejsona koji im je radosno mahao. Suze počele da se slivaju niz njene obraze.

Ubrzo zatim Tibaduovi mornari su spustili mali čamac u more kojim su sa obale prihvatili Džejsona i ukrcali ga na „Emu”.

Uzbudanim glasom Džejson je Tibaduu i Naomi ispričao šta je maločas saznao od ranjenog Planketovog revolveraša.

Na trenutak je zavladao opšti tajac, a onda je stari gusar tiho promrmljao:

— Hm, prošlo je zaista već dosta vremena otkako sam poslednji put bio u Nju Orleansu.

Džejsonovo lice se razvuklo u širok osmeh.

— Mislim da je to najmanje što u ovom času možemo da učinimo za Šejna i da mu to i dugujemo, zar ne?

— K R A J —

HOGAR STRASNI

by
DICK BROWNE

A ŠTO NE RADIŠ SRE-
DOM, DOKTORE ZUK?

NE ZNAM NI
SAM...

DICK
BROWNE 8-10

ZNAŠ, SVAKE GREDE
OBUZME ME NEKI NA-
GON DA DOHVATIM OV-
AJ ŠTAP I DA SA NJIM
UBACUJEM OVU BELU
LOPTICU U RUPE...

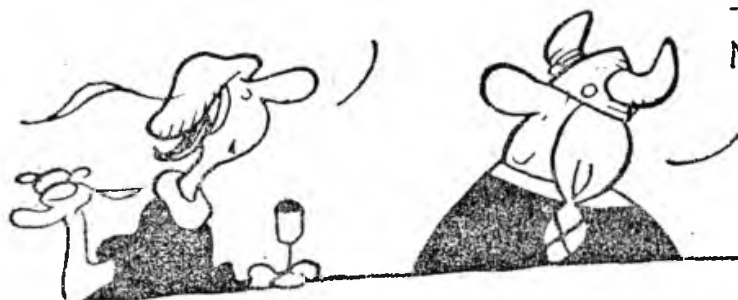
HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

OVO SE ZOVEEE "LA ČISTAČ
UKUSAAA"... UZIMAAA SE
IZMEĐU DVA JELAAA DA
POPRIKRAVIII UKUUUS.

AL, JE
TO ŠIK!
NOBLES!

I JA SAM PORUČIO JEDAN!

DICK BROWNE T-23

© King Features Syndicate, Inc., 1977. World rights reserved.

Edicija **DOK HOLIDEJ** od maja 1988. godine u novoj
likovnoj opremi, sa novim sadržajima.

DOK HOLIDEJ

Od maja 1988. godine najbolji i najuzbudljiviji romani
edicije **DOK HOLIDEJ**. Junak romana, legenda Divljeg
zapada, nerazdvojni prijatelj maršala Vajata Erpa,
Dok Holidej – pružice vam nova zadovoljstva prilikom
čitanja i praćenja avantura ovog intelektualca, kockara,
avanturiste i revolveraša, ali veoma ispravnog i
pravičnog čoveka.

